

ΕΡΕΥΝΩΝΥΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ "ΔΙΚΤΥΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ"

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2006

ΤΕΥΧΟΣ

5

ΦΡΑΣΜΑ ΦΥΣΙΚΟΥ / ΣΠΡ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ
ΑΝΑΔΙΑΡΡΕΣΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ / ΑΝΑΠΝΟΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΔΙΚΤΥΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ / ΔΙΚΤΥΟ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ
ΑΝΑΔΙΑΡΡΕΣΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

ΔΙΚΤΥΟ

ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

3 ΜΗΝ ΨΑΧΝΕΙΣ ΑΛΛΟΥ... ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΡΞΙΔΙ **4-5** Η ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΟΥ ΡΙΩ-
ΝΑ. ΠΟΣΟ ΑΚΟΜΑ; **6** ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ **7** ΥΠΕΥΘΥ-
ΝΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ **8-11** 1.000 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗΣ. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΙ-
ΚΤΑΤΟΡΙΚΟΥ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ **12-13** ΜΠΑΜΠΑ ΕΙΜΑΙ ΓΚΑΥ, ΠΕΙΡΑΖΕΙ; **14-**
15 ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΣΗ-ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΡΑ **16** ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΛΙΒΑ-
ΝΟ **17** ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ **18-19** ΟΤΑΝ ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΙ **20-21** ΧΑΜΑΣ **22-23** ΓΙΑ
ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ **24-25** NOUVELLE
VAGUE **26** ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ **26** ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ **28-31** ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Επικοινωνία: ex_euonymon@yahoo.com επίσηος: Ex_euonymon@yahoo.gr

Σχεδιασμός τεύχους: Δ.Κ. Σωτηρόπουλος

Φωτογραφία εξώφυλλου Pink Sherbet

Μην ψάχνεις αήλου... Εδώ είναι το ταξίδι...

Ποιοι είμαστε;

Φοιτητές που συμμετέχουμε στις συλλογικό-κοπτες του δικτύου αυτόνομων ριζοσπαστικών αριστερών σχημάτων (Δ.Α.Ρ.Α.Σ.) στο βιολογικό, το φυσικό, το μαθηματικό, την φαρμακευτική, την πληροφορική την οδοντιατρική και την ιατρική.

Μα τι είναι αυτό το Δ.Α.Ρ.Α.Σ.;

• ΔΙΚΤΥΟ:

Συντονίζουμε τη δράση μας μέσω πανελλαδικών συνελεύσεων ανοίγοντας διαύλους πολιτικής επικοινωνίας μεταξύ μας.

• ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ:

Αμφισβητούμε κάθε μορφή κηδεμονευόμενου συνδικαλισμού και πολιτικής εξάρτησης.

• ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ:

Επιδιώκουμε την όξυνση των κοινωνικών διεκδικήσεων και διαφωνούμε με κάθε λογική εφησυχασμού και μοιρολατρίας.

• ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ:

Τοποθετούμε το «εμείς» πάνω από το «εγώ» και οραματιζόμαστε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση.

• ΣΧΗΜΑΤΩΝ:

Λαμβάνουμε τις πολιτικές μας αποφάσεις μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, ανοιχτές στον οποιοδήποτε, αντιτιθέμενοι σε κάθε ιεραρχικό μοντέλο παραταξιακής οργάνωσης.

Γιατί γράφουμε αυτό το περιοδικό;

Διότι έχουμε πράγματα να πούμε και γιατί πιστεύουμε ότι έχετε όρεξη να τα διαβάσετε!

Τι μας προβληματίζει;

Πολλά, πάρα πολλά, σχεδόν τα πάντα! Η κατάσταση του ελληνικού πανεπιστημίου, οι προτεινόμενες αλλαγές, ο συντηρητισμός της ελληνικής κοινωνίας, η μαλακότητα και ο ατομικισμός που προβάλλονται ως συνταγές επιτυχίας και αλλά πολλά που δεν χωράνε στην παρούσα σελίδα ούτε ως απλή αναφορά.

Είμαστε δηλαδή ένα «γκρινιάρικο» περιοδικό;

Σαφέστατα όχι... Μπορεί η καθημερινή πραγματικότητα να μας θυμώνει, δεν παύουμε όμως να την απολαμβάνουμε ενώ προσπαθούμε να την αλλάξουμε!

Τι θέλουμε από εσάς;

Κατ' αρχήν να μην μείνετε στην ανάγνωση του εισαγωγικού σημειώματος, διαβάστε όλες τις σελίδες. Εάν αισθανθείτε την ανάγκη να συμφωνήσετε, να διαφωνήσετε, να κουβεντιάσετε ή γιατί όχι και να γράψετε για κάτι που σας απασχολεί μην διστάσετε να μας το πείτε! Όλο και σε κάποιο αμφιθέατρο, διάδρομο ή κυλικείο θα μας βρείτε!

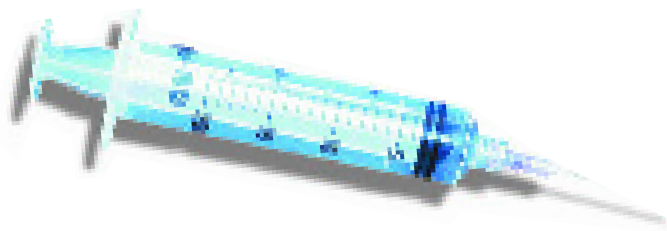
Εξ ευωνύμων γιατί;

Η απάντηση απλή... Σκονάκι από λεξικό: εξ ευωνύμων (ευ+ώνυμος)=εξ αριστερών εκ δεξιών.

Ο τίτλος του παρόντος περιοδικού ήταν έμπνευση (στο αντιρατσιστικό φεστιβάλ του 2005) μεταξύ άλλων και ενός συντρόφου που σήμερα δεν βρίσκεται κοντά μας του Αποστόλη Τασούλα. Το παρόν έντυπο είναι αφιερωμένο στον Αποστόλη.

Το παρόν έντυπο δεν είναι τζάμπα. Τζάμπα είναι μια πίτσα στις τρεις, ή ένα DVD μαζί με την εφημερίδα. Το «εξ ευωνύμων» είναι μια δωρεάν βόλτα ανάμεσα σε σκέψεις νέων ανθρώπων. Τα έξοδά του προσπαθεί να τα βγάλει από τις διαφημίσεις και ως εκ τούτου ζητάμε την κατανόσή σας γι' αυτές...

Μπασκόζος Γιώργος
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ Πληροφορικής
Κώστας Ζαχαριάδης
ΑΝ.Α.ΠΝΟΗ Βιολογικού

Η ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ... ΠΟΣΟ ΑΚΟΜΑ;

Έχουν περάσει ήδη 25 χρόνια από την στιγμή που τα πρώτα κρούσματα της μέχρι τότε άγνωστης και μυστηριώδους νόσου έκαναν την εμφάνισή τους. Το 1981 αναγνωρίστηκαν τα πρώτα κρούσματα AIDS στις ΗΠΑ, ο υπεύθυνος ιός ταυτοποιήθηκε το 1983 στο ινστιτούτο Pasteur στη Γαλλία. Η εμφάνιση του ιού σκόρπισε τότε τον πανικό σε γιατρούς και ασθενείς, από τότε μέχρι τώρα δυστυχώς τα πράγματα δεν άλλαξαν ιδιαίτερα, τη θέση του πανικού πήρε ο φόβος, η προκατάληψη, ο κοινωνικός στιγματισμός και αποκλεισμός.

Οι φορείς της νόσου μετριούνται πλέον σε χιλιάδες κάθε χρόνο, ενημέρωση του κοινού σχετικά με την νόσο συνεχώς αυξάνεται, παρά όμως το γεγονός αυτό ελάχιστοι είναι αυτοί που έχουν συνειδητοποιήσει ότι το AIDS δεν αφορά μόνο τις λεγόμενες ομάδες υψηλού κινδύνου, αφορά όλους μας. ο τέλος του 2001 τα στοιχεία δείχνουν 40.000.000 άτομα που ζουν με τη νόσο, το 95% ζει στις αναπτυσσόμενες χώρες ενώ στην Ελλάδα το 2005 δηλώθηκαν στο Κέντρο Ελέγχου Ειδικών Λοιμώξεων (Κ.Ε.Ε.Λ.) 560 νέα περιστατικά.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ AIDS

Η νόσος προκαλείται από τον HIV που προσβάλλει το ανοσοποιητικό μας σύστημα με αποτέλεσμα να μειώνεται η ικανότητα του οργανισμού να αντιμετωπίσει λοιμώξεις. Η μεγάλη πλειονότητα των ατόμων που μολύνθηκαν πρόσφατα από τον HIV δεν έχουν κανένα σύμπτωμα του AIDS προς το παρόν, πιστεύεται όμως ότι τελικά όλα τα μολυσμένα με τον ιό άτομα θα αναπτύξουν AIDS με ρυθμούς που ποικίλλουν ευρέως. Το AIDS χρειάζεται συνήθως γύρω στα 10 χρόνια να εξελιχθεί στους ανθρώπους που δε λαμβάνουν θεραπεία. Στα άτομα αυτά ο θάνατος επέρχεται περίπου 2 χρόνια μετά την έναρξη των συμπτωμάτων. Η έγκαιρη διάγνωση βοηθά στη σωστή παρακολούθηση και έγκαιρη έναρξη θεραπείας.

Τρόποι μετάδοσης αποτελούν:

α) μεταφορά μολυσμένου αίματος από ένα άτομο σε ένα άλλο

β) βερωτική επαφή με μολυσμένο άτομο και γ) μετάδοση από τη μητέρα στο νεογέννητο και όχι οποιαδήποτε κοινωνική επαφή με άτομα που φέρουν τον ιό.

AIDS ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το AIDS είναι η νόσος που ανέδειξε. Στην Ελλάδα ακόμα και σήμερα πολλοί οροθετικοί (φορείς της νόσου), προτιμούν να κρατούν την οροθετικότητα τους κρυφή. Η αποκάλυψη της ασθένειάς τους μπορεί να σημαίνει αποκάλυψη μιας κρυφής ταυτότητας στον κοινωνικό τους κύκλο, αλλά και σε πολλές περιπτώσεις την απώλεια μιας εργασιακής θέσης. Είναι αποδεδειγμένο πως τα οροθετικά άτομα εισπράττουν τον κοινωνικό στιγματισμό και ρατσισμό, την απόρριψη τους και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

AIDS ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Σύμφωνα με τα στοιχεία της UNICEF 11,8 εκατομμύρια νέοι (15-24 ετών) ζουν με AIDS:

✓ 7,3 εκατομμύρια νεαρές γυναίκες και 4,5 εκατομμύρια νεαροί άντρες

✓ 15.000 άνθρωποι μολύνονται από το AIDS κάθε μέρα, σχεδόν οι μισοί από αυτούς νέοι.

Από τα 40 εκατομμύρια ανθρώπων που ζουν με την νόσο, περισσότεροι από τον

ένα στους τέσσερις είναι ηλικίας 15 με 24 ετών. Σε περιοχές που οι επιδημίες του AIDS βρίσκονται στα πρώτα στάδια, όπως είναι η Λατινική Αμερική νέοι άνδρες παρά νέες γυναίκες μολύνονται. Ιδιαίτερα υψηλό κίνδυνο μόλυνσης διατρέχουν οι νέοι από τις κοινωνικές ομάδες των προσφύγων και μεταναστών. Στην Ευρώπη το AIDS αποτελεί μάστιγα για Πορτογαλία, Ισπανία, Ιταλία και Γαλλία.

Η Νότια της Σαχάρας Αφρική έχει κυριολεκτικά καταστραφεί εμφανίζοντας το 70% των φορέων και το 90% των ορφανών παιδιών από AIDS παγκόσμια. Η νόσος εξαπλώνεται τάχιστα σε περιοχές της Ασίας, στην Ανατολική Ευρώπη στην Καρταϊνική. Μέχρι το τέλος του 2000 είχαν προσβληθεί 36,1 εκατομμύρια άνθρωποι (σήμερα 40), 50% περισσότεροι και από απαισιόδοξες προβλέψεις πριν μια δεκαετία. Από αυτούς 16,4 εκατομμύρια ήταν γυναίκες και 1,4 εκατομμύριο παιδιά. Μόνο το 2000 η επιδημία άφησε πίσω της 2,3 εκατομμύρια ορφανά. Ήδη τα παιδιά που έχουν μείνει ορφανά από AIDS αποτελούν την πλειοψηφία των ορφανών κάτω των 15 ετών. Ο συνολικός αριθμός των HIV οροθετικών ατόμων που δηλώθηκαν στην Ελλάδα μέχρι το τέλος του 2005 ανέρχεται σε 7718. Από αυτά τα 6166 ήταν άνδρες, τα 1503 γυναίκες, ενώ το φύλο δεν δηλώθηκε για ένα μικρό ποσοστό. Το 2005 παρατηρούμε μια ιδιαίτερα σημαντική μεταβολή καθώς ο

αριθμός των νέων μολύνσεων που δηλώθηκαν αυξήθηκε κατά 23,7σε σχέση με το 2004 και σχεδόν 39% συγκριτικά με το 2002.

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας επισημαίνει ότι σήμερα το 63% των ασθενών με AIDS στην Αφρική παίρνουν τα κατάλληλα φάρμακα. Το αντίστοιχο ποσοστό το 2003 ήταν μόνο 25%, πάντως υπάρχει ακόμη ένα 24% ασθενών με AIDS σε διεθνές επίπεδο δεν έχει πρόσβαση στα κατάλληλα φάρμακα. Η έκθεση του οργανισμού αναφέρει το 2004 ότι λιγότερα από 10% των 6 εκατομμυρίων ανθρώπων που έχουν μολυνθεί από τη θανατηφόρα ασθένεια και ζουν στις αναπτυσσόμενες χώρες, λαμβάνουν ιατρική βοήθεια. Επίσης αναφέρεται ότι από τα 46 εκατομμύρια που έχουν προσβληθεί, τα 34 εκατομμύρια είναι ακόμα στη ζωή.

AIDS ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΑ

Η θεραπευτική αντιμετώπιση του AIDS έχει στόχο την καλύτερη χρήση των φαρμάκων που ήδη κυκλοφορούν και φυσικά την ένταξη νέων φαρμάκων στην θεραπευτική αγωγή. Σήμερα διαθέτουμε τρεις κατηγορίες ειδικών φαρμάκων με 16 συνολικά φάρμακα που επιτρέπουν τη δημιουργία ποικίλων θεραπευτικών σχημάτων. Η μετατροπή της νόσου όμως σε χρόνια επιβάλλει την χορήγηση φαρμάκων επ'αόριστον. Αποτέλεσμα αυτών είναι το γεγονός ότι τα φάρμακα σχετί-

ζονται και με την εμφάνιση ανεπιθύμητων ενεργειών.

Η εξέλιξη στη θεραπεία της νόσου περιλαμβάνει σήμερα την απλούστευση των θεραπευτικών σχημάτων αλλά και η χρήση νέων φαρμάκων με ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Η τελευταία ελπίδα για την παρεμπόδιση της εξάπλωσης του AIDS είναι η ανάπτυξη ενός εμβολίου. Παρά την ύπαρξη των μέχρι τώρα φαρμάκων πρέπει να ξέρει κανείς πως ακόμα η χορήγηση αυτών είναι προνόμιο των λίγων. Αξίζει να αναφερθεί ότι τα μισά παιδιά που πάσχουν πεθαίνουν πριν το 2ο χρόνο ζωής γιατί οι φαρμακευτικές εταιρίες δεν κατασκευάζουν εκδοχές φαρμάκων προσαρμοσμένες και κατάλληλες για παιδιά. Μεγάλη είναι η ανάγκη επίσης για απλά και οικονομικά διαγνωστικά τεστ για παιδιά και βρέφη.

Πρόσφατα δημοσιεύματα αναφέρουν πως το φάρμακο Tenofovir που ήδη χρησιμοποιείται ως αντιό στη θεραπεία κατά του AIDS, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως προληπτικό χάπι κατά του ιού ,προστατεύοντας τα άτομα από τη μόλυνση με τον ιό. Τα πρώτα δεδομένα για τη θετική επίδραση του προέρχονται από την Γκάνα και είναι πολύ ενθαρρυντικά όπως αναφέρει ο πρόεδρος της 16ης διεθνούς διάσκεψης για το AIDS. Παρόλα αυτά δεν παύουν και οι αρνητικές αντιδράσεις από την ιατρική κοινότητα, καθώς φοβούνται την ανάπτυξη αντοχής του ιού απέναντι στο φάρμα-

κο αλλά και το γεγονός ότι μια τέτοια επίδραση μπορεί να αποτελέσει άλλοθι για σεξ χωρίς προφυλακτικά μέσα.

Σαν επίλογος...

Το AIDS είναι μια υπόθεση που αφορά όλους μας, δεν υπάρχουν πια δικαιολογίες για να μην ξεκινάει η προσπάθεια αντιμετώπισης της νόσου. Αυτή τη στιγμή η αντιμετώπιση ταυτίζεται άμεσα με την πρόληψη. Η υιοθέτηση ασφαλών σεξουαλικών συμπεριφορών και πρακτικών διασφαλίζει την υγεία μας και του συντρόφου μας. Οι πληροφορίες σχετικά με την ασθένεια θα πρέπει να είναι διαθέσιμες, η πρόληψη πρέπει να διδάσκεται στους νέους ,να διδάσκεται στις μπέρες πως να μειώσουν την μετάδοση στα παιδιά. Η παροχή φροντίδας και υποστήριξης στα ορφανά και στα παιδιά που υπόκεινται τις συνέπειες της ασθένειας είναι απαραίτητη. Όπως απαραίτητη είναι και η υποστήριξη των φορέων του AIDS, με πιο οικονομικές φαρμακευτικές αγωγές και κοινωνικές υπηρεσίες.

Όσο για τις γυναίκες που παίρνουν μέρος στο πείραμα για την αποτελεσματικότητα του προληπτικού χαπού και μολύνονται; Ποιος νοιάζεται; ,όπως αναφέρει και ο επιδημιολόγος Τζιανπέρο Καρότσι.

Κονδύλη Αφροδίτη
Δίκτυο Φαρμακευτικής

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ,αυξάνουν λιγότερο από ότι αυξάνουν οι στρατιωτικές δαπάνες κάθε χρόνο (οι οποίες σημειώνουμε ότι παραμένουν οι υψηλότερες στην ΕΕ).Το γεγονός αυτό αποτελεί τροχοπέδη για την ανάπτυξη κοινωνικού κράτους και για την ενίσχυση της ποιότητας των υπηρεσιών περίθαλψης.

Η υποστελέχωση των νοσοκομείων, τα οποία λειτουργούν με σοβαρές ελλείψεις ιατρικού και παραϊατρικού προσωπικού (την στιγμή που η ανεργία μαστίζει τους νέους γιατρούς και τους νοσηλευτές), η απουσία επαρκών εγκαταστάσεων τόσο στα μεγάλα αστικά κέντρα όσο και στην περιφέρεια για τη νοσηλεία των ασθενών, η έλλειψη συστήματος πρωτοβάθμιας περίθαλψης για τα λιγότερο επείγοντα περιστατικά είναι μερικά από τα συμπτώματα της κρίσης. Καθημερινό φαινόμενο για όσων η τσέπη δεν μπορεί να αντέξει την οικονομική αφαιμάξη από ιδιωτικά νοσοκομεία-κολοσσοί αποτελεί η ταλαιπωρία σε νοσοκομεία-πτωχοκομεία, στα οποία πρέπει κανείς συχνά να περιμένει ατελείωτες ώρες για μια ολιγόλεπτη εξέταση από έναν εξαντλημένο εργαζόμενο, ο οποίος δεν μπορεί να αφιερώσει χρόνο στο περιστατικό καθώς δεν υπάρχει επαρκές προσωπικό να καλύψει τις ανάγκες. Οι συνέπειες από την υποστελέχωση και τις ελλείψεις είναι ιδιαίτερα εμφανείς στην περιφέρεια, όπου η άμεση πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας καθίσταται δύσκολη, με αποτέλεσμα πολλές φορές να χάνονται άδικα ανθρώπινες ζωές.

Ουτοπικό παραμένει το αίτημα στις μέρες μας για κάλυψη των εξόδων της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης από τα ασφαλιστικά ταμεία, εφόσον αυτά εξαπτίας της χρεοκοπίας τους δύνανται να πληρώσουν ένα μέρος μόνο των εξόδων αυτών. Παράλληλα, η χώρα μας έχει τις μεγαλύτερες δαπάνες για το φάρμακο, ενώ έχει το μικρότερο ποσοστό παραγωγής φαρμάκου. Αυτό οδηγεί σε καταστάσεις αυξημένων εξόδων χωρίς να υπάρχει δυνατότητα συγκράτησης των τιμών αλλά και των κυκλοφορούντων ιδιοσκευασμάτων. Οι ασθενείς υποχρεώνονται να πληρώσουν από την τσέπη τους για την περίθαλψή τους πολύ συχνά πλέον. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις ανθρώπων που αδυνατούν να αντιμετωπίσουν οικονομικά τα υπέρογκα έξοδα μιας θεραπείας . Εξάλ-

λου, ο λεγόμενος «εκουγχρονισμός» της υγείας σημαίνει: αν δεν μπορείς να πληρώσεις για την υγεία σου, πεθαίνεις.

Αντίθετα με το δημόσιο σύστημα υγείας, ο ιδιωτικός τομέας φαίνεται να ακμάζει στο χώρο της υγείας, ιδιαίτερα μετά την ψήφιση πέρυσι το καλοκαίρι του νόμου για τις συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα. Η απαξίωση του εθνικού συστήματος υγείας και η εκχώρηση υπηρεσιών υγείας στον ιδιωτικό τομέα έχουν δώσει νέα ώθηση στην ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Δεν είναι τυχαίο ότι το ποσοστό του ιδιωτικού τομέα στις δαπάνες υγείας πλησιάζει το 60% των συνολικών δαπανών στη χώρα μας. Ο ιδιωτικός τομέας βέβαια λειτουργεί παρασιτικά σε βάρος του δημοσίου. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι ενώ σε πολλά δημόσια νοσοκομεία δεν λειτουργούν μονάδες εντατικής θεραπείας επειδή δεν υπάρχουν χρήματα για την πρόσληψη προσωπικού και για τη λειτουργία των μηχανημάτων (και παράλληλα υπάρχει τεράστια λίστα αναμονής ασθενών που περιμένουν να νοσηλευθούν), την ίδια στιγμή το κράτος βρίσκει χρήματα για να νοικιάσει κρεβάτια ΜΕΘ από ιδιωτικά νοσοκομεία, στα οποία το κόστος νοσηλείας μπορεί και να φτάνει τα 1000ευρώ ημερησίως! Φυσικά δεν μπορούμε να παραβλέψουμε και τις ελαστικές συνθήκες εργασίας και τις πενιχρές αμοιβές πολλών γιατρών στα ιδιωτικά νοσοκομεία, εφόσον οι συμβάσεις εργασίας είναι εντελώς διαφορετικές από τις συμβάσεις των γιατρών του δημοσίου.

Η ανάγκη για συντονισμένο και διαρκή αγώνα απέναντι στη νεοφιλελεύθερη επίθεση στην υγεία είναι επιτακτική. Δεδομένου μάλιστα

Δύο χρόνια μετά την ανάληψη της εξουσίας, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έχει διαλύσει πλέον κάθε αυταπάτη για αναβάθμιση του συστήματος της δημόσιας υγείας. Ακολουθεί με απόλυτη συνέπεια την πολιτική των προκατόχων της, η οποία βασιζόταν στη νεοφιλελεύθερη λογική της μείωσης των δαπανών για δημόσια αγαθά όπως η παιδεία και η υγεία και στην εμπορευματοποίησή τους.

Οι κινητοποιήσεις πολλών φορέων της ιατρικής κοινότητας το τελευταίο διάστημα ανέδειξαν τα τεράστια προβλήματα στο χώρο της υγείας, απέναντι στα οποία η κυβέρνηση εμφανίζεται ανάληψη και έθεσαν σαν κύριο στόχο την υπεράσπιση του δικαιώματος στη δημόσια και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η οποία αποτελεί πλέον μύθο για τα ελληνικά δεδομένα. Η εξαθλίωση του συστήματος υγείας αντικατοπτρίζεται όχι μόνο στη σημερινή κατάσταση των νοσοκομείων και στην ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών αλλά και στις νέες εργασιακές συνθήκες που βιώνουν οι εργαζόμενοι στο χώρο της υγείας.

Αναμφισβήτητα η κρίση στο εθνικό σύστημα υγείας οφείλεται στην πολιτική της συστημικής υποχρηματοδότησής του και όχι μόνο στην άνιση κατανομή των πόρων ή στη διαφθορά που κατά καιρούς ενοχοποιούνται αποκλειστικά για την σημερινή κατάσταση. Συγκεκριμένα, οι δαπάνες για τη δημόσια υγεία που έτσι κι αλλιώς είναι πολύ χαμηλές στη χώρα μας σε σχέση με τις

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

Περιτριγυρισμένος από αμέτρητες διαφημίσεις εκθαμβωτικών προϊόντων ο καταναλωτής φαίνεται χαμένος. Αμέτρητα προϊόντα διαφορετικής ποιότητας και προέλευσης κατακλύζουν τα ράφια των supermarket, των περιπτέρων και οποιονδήποτε άλλων μαγαζιών γεμίζοντας το κεφάλι του με επιλογές.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες γενώνται σ' αυτόν ερωτήματα όπως πού παράχθηκε το κάθε προϊόν που αγόρασε, από ποιους, κάτω από ποιες συνθήκες, κατά πόσο ήταν η διαδικασία της παραγωγής του φιλική προς το περιβάλλον κ.α.. Αυτός ο προβληματισμός έκανε να φανεύει αναγκαία μια πιο υπεύθυνη στάση σε αυτό που ονομάζεται κατανάλωση.

Η ιδέα της υπεύθυνης κατανάλωσης στηρίχτηκε ιδεολογικά σε κάποια συμπεράσματα. Καταρχήν ακόμα και στις συνθήκες της ελεύθερης αγοράς ο καταναλωτής δεν είναι χαμένος, αλλά είναι απαραίτητος στο οικονομικό σύστημα και οι επιλογές του έχουν μεγάλη σημασία. Οι εταιρίες χρειάζονται τον καταναλωτή γι' αυτό και διαθέτουν μεγάλο μέρος του κεφαλαίου τους στην προώθηση των προϊόντων τους (διαφήμιση, εξωτερική εμφάνιση των προϊόντων τους κ.α.) ώστε να τον προσελκύσουν, ακόμα και χρησιμοποιώντας τεχνικές παραπλάνησης. Αυτός όμως με τη συμπεριφορά του μπορεί να καθορίσει την ανάπτυξή τους, την ευημερία τους ή ακόμα και τη χρεοκοπία τους. Επίσης, ακόμα κι αν όλες οι εταιρίες έχουν σκοπό το κέρδος κανείς δε μπορεί να αναιρέσει ότι παίζουν και έναν διαφορετικό κοινωνικό ρόλο η κάθε μία ως μονάδα παραγωγής, τον οποίο εμείς στηρίζουμε αγοράζοντας τα προϊόντα της.

Το μεγάλο όπλο του καταναλωτή είναι το μπουκοτάζ. Διάφορες οργανώσεις που ασχολούνται με το δίκαιο εμπόριο έχουν κάνει διάφορα καλέσματα για μπουκοτάζ εταιριών επιλεγμένες με κριτήρια που αφορούν τις συνδικαλιστικές σχέσεις (π.χ. mc donald's, Walt disney, nike, reebok), το σεβασμό στο περιβάλλον (π.χ. mc donald's, mitsubishi), τη διαφάνεια, την ποιότητα των προϊόντων (π.χ. mc donald's), την αξιοπιστία των διαφημίσεων τους, ενώ άλλα μπουκοτάζ αφορούν μεμονωμένα περιστατικά όπως ένα που έχει γίνει πολύ γνωστό και αφορά κάτι που έκανε η nestle στην Ινδία. Κάποια άλλα μπουκοτάζ δεν έχουν σαν

αφορμή οικονομικά αίτια όπως το αυτό των αμερικάνικων προϊόντων, των ισραηλινών προϊόντων (τα ξεχωρίζεις από το barcode τους που ξεκινάει πάντα με το νούμερο 729), που φούντωσε πρόσφατα λόγω της επικαιρότητας, καθώς και άλλα μπουκοτάζ που αφορούν τα ανθρώπινα δικαιώματα ή τις σχέσεις εταιριών με απολυταρχικά καθεστώτα. Γενικά πάντως συνίσταται η αγορά προϊόντων από συνεταιρισμούς, που θεωρούνται πιο δίκαιες παραγωγικές μονάδες, ειδικά από fair trade συνεταιρισμούς, ενώ μερικές φορές από μικρές τοπικές εταιρίες. Επίσης, μια άλλη μορφή πίεσης προς τις εταιρίες που συνηθίζεται είναι οι επιστολές διαμαρτυρίας.

Επιπλέον, ο προβληματισμός γύρω από την υπεύθυνη κατανάλωση έχει επεκταθεί και στο ζήτημα της αποταμίευσης αλλά και του τουρισμού. Η διαδικασία του να καταθέσεις χρήματα σε τράπεζα χωρίς να γνωρίζεις που τα επενδύει αυτή μετά έχει αμφισβητηθεί. Έχουν αναφερθεί και περιπτώσεις κατά τις οποίες τράπεζες επένδυσαν κατατεθέντα χρήματα στο εμπόριο όπλων! Έτσι έχει αναδειχθεί η εναλλακτική του να κρατάς τα χρήματα που σου περισσεύουν στο σπίτι σου μπουκοτάροντας τις τράπεζες. Επίσης σχετικά πρόσφατα έχουν δημιουργηθεί οι πρώτες "ηθικές" τράπεζες, οι οποίες επενδύουν τα κατατεθέντα χρήματα μόνο σε προγράμματα κοινωνικής ή περιβαλλοντικής χρησιμότητας, ενώ ενημερώνει τους πελάτες της πώς ακριβώς επενδύθηκαν. Όσον αφορά τον τουρισμό, έχουν αμφισβητηθεί κίνητρα του τύπου "μακρινές εξωτικές παραλίες, μαγευτικές θέες, μεγάλα ξενοδοχειακά συγκροτήματα" που δελιάζουν συχνά τους υποψήφιους τουρίστες. Η ιδέα του "υπεύθυνου τουρισμού" προβάλλει τουρίστες που βιώνουν τον τρόπο ζωής του τοπικού πληθυσμού και προσέχει τις συνέπειες της παρουσίας του στην περιοχή που επισκέπτεται.

Μακράκης Νίκος
2πρ Μαθηματικού

ότι η επίθεση στο αυτονόμο δικαίωμα όλων για έγκαιρη, δημόσια και δωρεάν περίθαλψη δεν περιορίζεται μόνο στη χώρα μας αλλά αποτελεί ευρωπαϊκό και όχι μόνο φαινόμενο, πρέπει ο αγώνας να βρει απήχηση σε όλους τους φορείς που συμμερίζονται την ανησυχία για την συνεχή υποβάθμιση των υπηρεσιών δημόσιας υγείας και που διαθέτουν εναλλακτική πρόταση έναντι στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο που βλέπει την υγεία ως εμπόρευμα και τον ασθενή ως ένα γεμάτο πορτοφόλι που πρέπει να αδειάσει. Το Παγκόσμιο Κίνημα για την υγεία και το Ευρωπαϊκό Δίκτυο για το Δικαίωμα στην Υγεία αποτελούν δύο φορείς, οι οποίοι έχοντας ως άξονα της δράσης τους το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στην υγεία προσπαθούν να δημιουργήσουν και στα πλαίσια των Ευρωπαϊκών Κοινωνικών Φόρουμ συμμαχίες με φορείς, πολίτες και εργαζομένους από όλη την Ευρώπη στο χώρο της υγείας, προκειμένου να πετύχουν μια ευρεία κοινωνική κινητοποίηση για την προάσπιση του δημόσιου χαρακτήρα της υγείας.

Μαριτίνα Ρόππα
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ Ιατρικής

1.000 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΟΥ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ (1967-1974)

Ενώ οι περισσότερες χώρες της Δυτικής Ευρώπης έχουν μετά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο μια σχετικά ομαλή πολιτική ζωή εντός των συνταγματικών πλαισίων, η Ελλάδα όπως και η Ισπανία και η Πορτογαλία έχουν καθιερωθεί αντιδημοκρατικά ή και δικτατορικά.

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Μετά τη κατοχή ('40-'44), η Ελλάδα ζει τον εμφύλιο ('44-'49) και στη συνέχεια το μετεμφυλιακό κράτος της Δεξιάς ('49-'63) με φυλακές και εξορίες αριστερών, εκτελέσεις, εκλογές βίας και νοθείας, δολοφονία Λαμπράκη κ.α. Ταυτόχρονα η Αριστερά έχει ανασυγκροτηθεί και έχει ισχυρή παρουσία, που στις εκλογές του '58 φτάνει να είναι δεύτερο κόμμα. Φορέας της, η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) και η Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη. Το ΚΚΕ βρίσκεται εκτός νόμου, η ηγεσία του κυρίως είναι στο εξωτερικό, ενώ μέρος της ηγεσίας και των στελεχών του δρα στην Ελλάδα στο πλαίσιο της ΕΔΑ, αποτελώντας ομηρικό τμήμα της.

Το Νοέμβριο του '63 το κόμμα της δεξιάς, η ΕΡΕ, χάνει τις εκλογές τις οποίες κερδίζει η Ένωση Κέντρου υπο τον Γεώργιο Παπανδρέου, η οποία σχηματίζει κυβέρνηση χωρίς απόλυτη πλειοψηφία. Σε 3 μήνες, το Φεβρουάριο του '64, ξαναγίνονται εκλογές στις οποίες η ΕΔΑ πρωτοδοτεί μερικώς την Ένωση Κέντρου, η οποία αποκτά πολύ μεγάλη πλειοψηφία. Παρά το γεγονός ότι στην κυβέρνηση είναι το Κέντρο, τα ισχυρά φρούρια της εξουσίας ανοίκουν στη Δεξιά και είναι το Παλάτι και ο Στρατός, καθώς βεβαίως και η αμερικανική πρεσβεία. Έτσι πολύ σύντομα επιχειρείται από το παλάτι η ανατροπή της κυβέρνησης με το φαινόμενο των "αποστατών" βουλευτών της Ένωσης Κέντρου. Είναι τα γνωστά "Ιουλιανά" ('65), όπου το παλάτι αρνείται στον πρωθυπουργό Παπανδρέου να γίνει και υπουργός Εθνικής Άμυνας εξαναγκάζοντάς τον σε παραίτηση, ενώ ο λαός και η νεολαία οδηγούνται σε μαζικές κινητοποιήσεις. Διαδηλώσεις επι μήνες, με κορμό την Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη, στις οποίες δολοφονείται κι ο Σωτήρης Πέτρουλας. Τελικά σχηματίζονται κυβερνήσεις της Δεξιάς και θα ακολουθούσαν εκλογές το Μάιο του '67. Ένα μήνα πριν την διεξαγωγή εκλογών, τις οποίες αναμενόταν να χάσει η Δεξιά, εγκαθιδρύεται η δικτατορία των συνταγματαρχών.

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Για έναν σημερινό νέο οι συνθήκες υπό το δικτατορικό καθεστώς είναι έξω από τα όρια της φαντασίας του. Διάλυση της Βουλής, απαγόρευση της λειτουργίας των πολιτικών κομμάτων, απόλυτη λογοκρισία στον τύπο, απαγόρευση των ιδιωτικών πολιτικών συζητήσεων έστω και δύο ατόμων και χιλιάδες συλλήψεις απ' τη πρώτη μέρα κυρίως αριστερών που συνοδεύονται από βασανιστήρια και σε ακραίες περιπτώσεις και δολοφονίες. Η παραμικρή πράξη αντίστασης αντιμετωπίζεται με ποινές φυλάκισης που συχνά φτάνουν τα ισόβια.

Απο τους πρώτους μήνες της δικτατορίας συγκροτούνται από την Αριστερά δύο μεγάλες αντιδικτατορικές οργανώσεις, που είναι το Πανελλήνιο Αντιδικτατορικό Μέτωπο (ΠΑΜ) και στο χώρο της νεολαίας ο Ρήγας Φεραίος (Ρ.Φ.). Δέκα μήνες μετά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας γίνεται η διάσπαση του ΚΚΕ. Το ΠΑΜ και ο Ρ.Φ. βρίσκονται με τη πλευρά του ΚΚΕ εσ. Εξιστορώντας λοιπόν την ιστορία του Ρ.Φ., είμαστε υποχρεωμένοι εισαγωγικά να αναφερθούμε στα χαρακτηριστικά της διάσπασης αυτής.

ΟΛΟΙ ΓΤΟ ΡΗΤΑ

ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ (Φεβρουάριος '68)

Η πλούσια δράση της ΕΔΑ και της Νεολαίας Λαμπράκη ταυτόχρονα με το γεγονός ότι η ηγεσία του ΚΚΕ βρισκόταν στο εξωτερικό, δημιούργησε πριν την δικτατορία δύο σχετικά διαφορετικές πολιτικές αντιλήψεις στο χώρο της αριστεράς, που ολοκληρώθηκαν στα χρόνια της δικτατορίας, το '68, με την διάσπαση του ΚΚΕ. Η πλειοψηφία των στελεχών του ΚΚΕ που δρούσαν στην Ελλάδα, τα οποία ταυτόχρονα ήταν και στελέχη της ΕΔΑ, πέρασε στο ΚΚΕ εσωτ. Οι αντιλήψεις του ΚΚΕ εσωτ. ήταν παρόμοιες με αυτές των κομμουνιστικών κομμάτων της δυτικής Ευρώπης [ιταλικού, ισπανικού, γαλλικού] και ανήκαν στο ρεύμα του Ευρωκομμουνισμού και της Ανανεωτικής Αριστεράς.

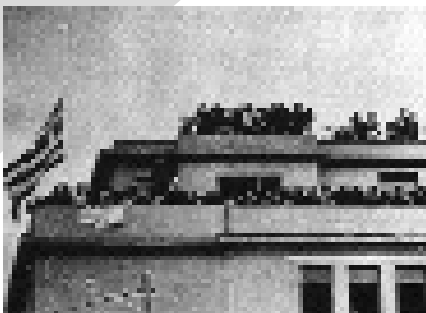
Το ανανεωτικό αυτό ρεύμα υποστήριζε πως η ηγεσία κάθε αριστερού κόμματος πρέπει να δρα στην χώρα του, με προτεραιότητες που επιβάλλει η συγκεκριμένη πολιτική σκηνή για την ανάπτυξη του μαζικού κινήματος, χωρίς καμία καθοδήγηση από ξένα κέντρα. Ταυτόχρονα αυτή η αντίληψη περιφρουρεί την δημοκρατική λειτουργία των αριστερών κομμάτων.

Παράλληλα, το ρεύμα αυτό του Ευρωκομμουνισμού ήταν κριτικό προς το μοντέλο του "υπαρκτού" σοσιαλισμού, θεωρώντας πως οι έννοιες "δημοκρατία" και "σοσιαλισμός" αλληλοσυμπληρώνονται σε σημείο ταύτισης. Η άποψη αυτή ολοκληρώνεται με την στρατηγική του δημοκρατικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό. Η αντίληψη του δημοκρατικού δρόμου περνά μέσα απ' την συγκρότηση ενός νέου μεγάλου και πλειοψηφικού συνασπι-

σμού κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων όπου το στοιχείο της δημοκρατίας είναι καθοριστικό και διαρκές, με στόχο τον σοσιαλισμό με δημοκρατία και ελευθερία. Αποτελεί έτσι σαφώς διαφορετική στρατηγική από τον λενινισμό και την εξ' εφόδου κατάληψη κάποιων "χειμερινών ανακτόρων" από μια οργανωμένη μειοψηφία.

Σ' αυτήν την λογική εντάσσεται και η αυτονομία των μαζικών κινήματων. Τα μαζικά κινήματα εκφράζοντας τα δικά τους συμφέροντα, αποτελούν αυτόνομες συνιστώσες του συνασπισμού κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων και της πορείας προς το σοσιαλισμό. Η παραδοσιακή λενινιστική άποψη αντιλαμβάνεται στη πράξη τα συνδικάτα και τα κινήματα ως μάντες μεταβίβασης της γραμμής του κόμματος.

Οι παραπάνω διαφορές πηγάζουν από τον διαφορετικό τρόπο αντίληψης του μαρξισμού. Οι δογματικοί τον θεωρούν ως ένα άθροισμα αναλύσεων που κάποτε έγιναν από κάποιον και δεν αλλάζουν, παρά το γεγονός ότι οι κοινωνίες και τα κράτη είναι αρκετά διαφορετικά απ' το ρωσικό κράτος του '17 και χαρακτηρίζονται από το λεγόμενο κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό. Οι Ανανεωτικοί-Ευρωκομμουνιστές αντιλαμβάνονται τον μαρξισμό ως μια θεωρία που για να μείνει επικαιρή χρειάζεται νέες αναλύσεις.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ['67-'71]

Πέρα από το ΠΑΜ, τη μεγάλη αντιδικτατορική οργάνωση της Αριστεράς, οι άλλες δύο γνωστές αντιδικτατορικές οργανώσεις της περιόδου αυτής, προέρχονται από το χώρο του Κέντρου και είναι η Δημοκρατική Άμυνα (Σάκης Καραγιώργας κ.α.) και το ΠΑΚ (Αντρέας Παπαντρέου). Ο προσανατολισμός του ΠΑΜ ήταν κυρίως η δημιουργία μαζικού αντιδικτατορικού κινήματος, ενώ της Δημοκρατικής Άμυνας και του ΠΑΚ η τοποθέτηση βομβών. Η διάκριση αυτή έχει σοβαρή πολιτική σημασία. Η στρατηγική της Αριστεράς στόχευε στην ανάπτυξη μαζικού κινήματος, χρησιμοποιώντας μόνο περιπτώσιακά "δυναμικές" μεθόδους πάλης. Απ' την Αριστερά ελάχιστες και πολύ μικρές οργανώσεις χρησιμοποιούσαν τέτοια μέσα. Η χρήση βομβών ήταν ουσιαστικά κεντρώας πολιτικής προέλευσης.

Η αντίστοιχη με το ΠΑΜ οργάνωση της νεολαίας ήταν ο Ρήγας Φεραίος, ο οποίος έγινε πολύ γνωστότερος απ' το ίδιο το ΠΑΜ, αποτελώντας τον ηρωικό μύθο της αντίστασης.

Στις 13 Δεκεμβρίου 1967 ιδρύεται, λοιπόν, ο ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ. Στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη κυκλοφορεί η ιδρυτική του διακήρυξη.

Η δράση του Ρήγα, οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, οι ηρωικές απολογίες στα στρατοδικεία, τα 1000 (χίλια) χρόνια καταδίκης των μελών του, κράτησαν υψηλά

το φρόνημα της νεολαίας και του λαού στα μαύρα χρόνια της δικτατορίας.

■ Το '68 συλλαμβάνονται μέλη του Ρήγα, βασανίζονται αγριότατα και στέλνονται σε δίκη (Νοέμβριο του '68, Αθήνα) όπου καταδικάζονται οι:

Θανάσης Αθανασίου-21 χρόνια
Νίκος Κιάος-21 χρόνια
Παύλος Κλαυδιανός-21 χρόνια
Νίκος Γιανναδάκης-21 χρόνια
Κώστας Καρυωτάκης-16 χρόνια
Κωστής Γιούργος-16 χρόνια
Αντρέας Σαββάκης-14 χρόνια
Αντώνης Μαργαρίτης-14 χρόνια
Γιώργος Μποτζάκης-10 χρόνια
Αριστείδης Θεοδωρίδης-10 χρόνια
Ντ. Νικηφόρος Σταματάκης-5 χρόνια
Φρίντα Λιάππα-6 χρόνια με αναστολή
Νίκος Μαργαρίτης-5 χρόνια με αναστολή
Βασίλης Σβάνας-3 χρόνια με αναστολή

■ Από την απολογία του Νίκου Κιάου στο στρατοδικείο σ' αυτή τη δίκη **"...Από τη συνεχή φάλαγγα και το ξύλο... μέχρι τα ηλεκτρικά καλώδια, το κάψιμο των χειρών με τσιγγάρο, την εικονική εκτέλεση, την ταφή εις τάφρον-λάκκον θεοσκοτεινόν... Δεν μετανοώ δια τας αντιδικτατορικές μου πράξεις. Πιστεύω εις την πάλην του λαού. Ο λαός θα συντρίψει τους τυράννους."**

■ Την ίδια περίοδο, Οκτώβριος του '68, καταδικάζονται οι φοιτητές του ΠΑΜ-Ρ.Φ.:
Άρης Αλεξάκης-5 χρόνια
Πόλυ Σαβινίδου-4 χρόνια
Σελήνη Σαβινίδου-4 χρόνια

■ Το Μάιο του '69 στη Λάρισα άλλη δίκη του Ρ.Φ. Καταδικάζονται οι:
Λευτέρης Τσίλογλου-15 χρόνια
Μαργαρίτα Γιαράλη-10 χρόνια
Πόπη Τζεμπελίκου-10 χρόνια

■ Σε δίκη του Ρ.Φ. στην Αθήνα το Γενάρη του '69 δικάστηκαν οι
Μίμης Δαρειώτης
Πόπη Τζεμπελίδου
Τίτος Μυλωνόπουλος

■ Από την απολογία της Πόπης Τζεμπελίκου **"...Θέλει αρετίν και τόλμην η ελευθερία κ.κ. στρατοδικεία..."**

■ Πρόταση του εισαγγελέα σε θάνατο για Μ. Δαρειώτη και Π. Τζεμπελίκου. Κατάδικη 15 χρόνων φυλάκισης.

■ Σε λίγες μέρες νέα δίκη του Ρ.Φ. και του ΠΑΜ στην Αθήνα. Σ' αυτή τη δίκη ο εισαγγελέας πρότεινε θάνατο για τους:
Μίμης Δαρειώτης [για δεύτερη φορά]

Σωτήρη Αναστασιάδη
Χρήστο Ρεκλείτη
Γιάννη Πετρόπουλο

Καταδικάστηκαν σε 16 χρόνια φυλάκιση ο καθένας:

Η **Μαρία Καλλέργη** επίσης με 16 χρόνια
 Ο **Νίκος Αρμάος** με 5 χρόνια

Δικάστηκαν μαζί τους οι:
Κώστας Μανταίος
Μπούλη Θεοφυλακτοπούλου
Μάγδα Πίτακα

για τους οποίους ο εισαγγελέας είχε ζητήσει 15 χρόνια φυλακή.

■ Από την απολογία του Μίμη Δαρειώτη **"...Μου χτυπούσαν το κεφάλι στον τοίχο και στη γωνία μιας μεταλλικής ντουλάπας."**

■ Δίκη του Ρ.Φ. και του ΠΑΜ στη Θεσσαλονίκη (Δίκη των 39) το Μάιο του '69, Ο εισαγγελέας πρότεινε θάνατο για τον **Αργύρη Μπάρα**.

Καταδικάστηκαν σε ισόβια οι:

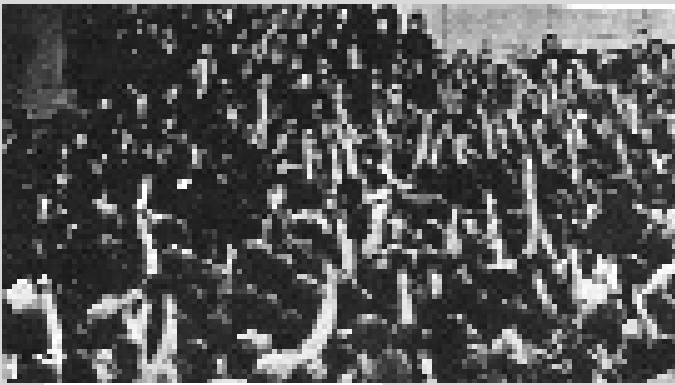
Αργύρης Μπάρας
Αλέξης Παπαλεξίου
Σωκράτης Στεφανίδης
 σε 20 χρόνια περίπου οι:
Μιχάλης Σπυριδάκης
Θόδωρος Καζέλης
Γιάννης Ιρηγοριάδης
Λεωνίδας Χατζηπροδρομίδης
 σε 10 χρόνια περίπου οι:

Πολυδώρα Βο'ιτσιδης
Σωτήρης Τσιακράκης
Δημήτρης Παπαλεξίου
 σε 8 χρόνια περίπου οι:
Κώστας Τόμπος
Ισμήνη Τσοούτσια
Γιάννης Γκιρκούδης
Γιώργος Αναστασίου
Μπάμπης Ζιόγας
 σε 5-6 χρόνια περίπου οι:

Γιάννης Πίτυρης
Περικλής Τερζής
Λάκης Προγκίδης
Θωμάς Βασιλειάδης
Βλαδίμηρος Γραμματικόπουλος
 και με αναστολή οι:
Γιώργος Μπιβολάκης
Γαρ. Δελιγκάς
Γιώργος Δρανδάκης

■ Από την απολογία του Μιχάλη Σπυριδάκη **"... με υπόβαλαν στο μαρτύριο του πλεκτροσόκ, με μαστίγωσαν στο κεφάλι και το πρόσωπο μέχρι αίματος..."**

■ Δίκη του Ρ.Φ. το Νοέμβριο του '69 στην Αθήνα. Καταδικάστηκαν οι:
Πόπη Τζεμπελίκου-17 χρόνια, μαζί με τα προάγουμενα 40, κατα συγχώνευση
Μαργαρίτα Γιαράλη-15 χρόνια, μαζί με τα

προηγούμενα, 25 κατα συγχώνευση 17

Νίκος Βουλέλης-8 χρόνια
Σ' αυτή τη δίκη έγιναν οι πασιγνώστοι διάλογοι του Προέδρου του Εκτάκτου Στρατοδικείου με την Μ.Γιαραλή και Π.Τζεμπελίκου, με την τελευταία να λέει στους στρατοδίκες. "**Δεν σας φοβάμαι. Εσείς με φοβάστε, ακόμα και τώρα που κάθομαι στο εδώλιο της κατηγορουμένης.**"

■ Νέα δίκη του Ρ.Φ. τον Ιούλιο του '70. Καταδικάστηκαν οι:

Γιάννης Καούνης-12 χρόνια
Μπάμπης Κοβάνης- 5 χρόνια
Μπάμπης Γεωργούλας-4 χρόνια
Μαρία Αγγελακη-4 χρόνια

■ Απο την καταγγελία του Γ. Καούνη "**... το στιλιάρι της φάλαγγας έσπασε...**"

Τις ίδιες μέρες καταδικάστηκε σε 20 χρόνια ο Μπάμπης Θεοδωρίδης, υπεύθυνος στο ΚΚΕ εσ. για το Ρ.Φ.

■ Το 1971 μετά απο ισχυρές διεθνείς πιέσεις οι δίκες δεν δικάζονται πια στα στρατοδικεία αλλά στα εφετεία.Οι ανακρίσεις βέβαια είναι το ίδιο σκληρές.Οι ποινές,όμως,γίνονται πια αρκετά μικρότερες.

■ Τον Αύγουστο του 71 στο Εφετείο στην Αθήνα γίνεται η νέα δίκη του Ρ.Φ.

Καταδικάζονται οι:
Κώστας Κωσταράκος-3 χρόνια
Φώτης Προβατάς-2 χρόνια
Γιώργος Σπλιώτης-2 χρόνια

Μαζί τους δικάστηκαν οι:
Γιάννης Ρέγκας
Δημήτρης Μαρκάκης
Λυκούργος Φλέσσας
Χρήστος Ηλιόπουλος
Ανδρέας Χριστόπουλος
Γιάννης Μπαλάφας
Ελένη Γεωργίικου
Δήμητρα Γεωργίικου
Νίκη Νιανιάρα
Μίλτος Λειβαδίτης

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ('72-'74)

Από το '72 ο αντιδικτατορικός αγώνας αλλάζει, και μπαίνει στην περίοδο του μαζικού φοιτητικού κινήματος και της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.Μεγάλες συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις.Η Ασφάλεια τα έχει χαμένα, έχοντας

να αντιμετωπίσει χιλιάδες ανθρώπους. Εδώ δεν θα αναφερθούμε σε μαρτυρίες για τα βασανιστήρια αυτής της γενιάς αφού είναι σχετικά γνωστές απ' τα αφιερώματα στο Πολυτεχνείο.

Την Άνοιξη του '72 μετά τη διεκδίκηση εκλογών στους φοιτητικούς συλλόγους, τη διαδήλωση στις 21 Απριλίου και τη συναυλία στο Σπόρτινγκ, η Ασφάλεια κάνει εκατοντάδες ολιγοήμερες συλλήψεις.Βασανίζει χωρίς αποτέλεσμα. Τρεις φοιτητές, οι Ρηγίτες Νικίτας Λιοναράκης και Μιχάλης Σαμπατακάκης, και η αναρχική Αγγέλα Φωτεινού καθώς και ο πρόεδρος της ΕΚΙΝ Παναγιώτης Κανελλάκης μετά απο δήμενη ανάκριση, παραπέμπονται σε δίκη και στέλνονται στον Κορυδαλό.Το φθινόπωρο του ίδιου έτους εκλογές νοθείας στους φοιτητικούς συλλόγους.Και πάλι πολλές ολιγοήμερες συλλήψεις με ξύλο. Στη Θεσσαλονίκη τέσσερις Ρηγίτες κρατούνται για ένα μήνα.Οι Πάνος Ερμείδης, Χρυσάφης Ιορδάνογλου, Χρήστος Ζαφείρης, Πέτρος Οικονόμου.

Στις αρχές του '73 οι διαδηλώσεις συνεχίζονται μαζί με αποχές απο τα μαθήματα.Η κούνια απαντά με στρατεύσεις φοιτητών και μαζικές συλλήψεις με ξύλο. Στην δίκη των 11 η φωτογραφία του Μάκη Μπαλαούρα μαυρισμένου από το ξύλο σε εξώφυλλο γνωστού περιοδικού.Την ίδια περίοδο συλληψη και παραπομπή της μαθητικής οργάνωσης του Ρ.Φ.Στη συνέχεια η καταλήψη της Νομικής και η μεγάλη διαδήλωση, με ιδιαίτερα σημαντικό το ρόλο του Ρ.Φ.

Στις 8 Μαΐου του '73 η Ασφάλεια σηκώνει τα χέρια στην αντιμετώπιση του φοιτητικού κινήματος και έρχεται η ώρα του ΕΑΤ-ΕΣΑ. Είναι η λεγόμενη "νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου" για το χτύπημα των οργανώσεων της νεολαίας.

Οι Ρηγίτες:
Μάκης Παρασκευόπουλος
Χρήστος Λάζος
Μιχάλης Σαμπατακάκης
Νικίτας Λιοναράκης
Μίμης Κωσταράκος
Γιάννης Βούλγαρης
Σταύρος Τσακίρακης

και η φίλη του Ρ.Φ. Αγγέλα Τσατάλα, ανακρίνονται στην ΕΣΑ για το Ρ.Φ. παραπάνω απο 100 μέρες,παραπέμπονται με τον εμφυλιακό νόμο 509 και με την αμνηστία στις 22 Αυγούστου αποστέλλονται στο στρατό.

■ Παρόμοιες συλλήψεις στη Θεσσαλονίκη των Ρηγιτών

Θωμά Βασιλειάδη
Λάκη Προγκίδη
Λευτέρη Χαλβατζή

■ Δεν θα αναλύσω την εξέγερση του Πολυτεχνείου(απαιτεί ξεχωριστό άρθρο). Θα σημειώσω μόνο την μεγάλη παρουσία του Ρήγα στην Συντονιστική του Πολυτεχνείου (περισσότεροι απο κάθε άλλη οργάνωση) και τις εκατοντάδες συλλήψεις μελών και φίλων του σ' αυτήν την εξέγερση.

Στην ΕΣΑ για μήνες οι:

Μάκης Μπαλαούρας
Ανδρέας Νεφελούδης
Στέλιος Παπιάς
Αντώνης Λιοναράκης

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΑΓΩΝΑ (ΦΕΑ)

Αν με τη δράση, τα βασανιστήρια και τις δίκες των μελών του Ρήγα, όπως βεβαίως και των άλλων οργανώσεων, κρατήθηκε υψηλό το φρόνημα της νεολαίας και του λαού, η άλλη μεγάλη συμβολή του Ρήγα ήταν ο πρωταγωνιστικός ρόλος που έπαιξε στην ανάπτυξη μαζικού αντιδικτατορικού κινήματος και στη συγκρότηση των ΦΕΑ.

Αυτές οι μαζικές επιτροπές αποτελούνται απο φοιτητές που αν και δεν είχαν εμπειρίες απο πολιτικές οργανώσεις, αφού είχαν απαγορευτεί, παρόλα αυτά ψάχνουν τρόπους συλλογικής αντιδικτατορικής δράσης και συμμετέχουν σε ομαδικές συζητήσεις κατά παρέες.Αυτές ακριβώς οι παρέες φοιτητών με την αποφασιστική συμβολή του Ρήγα μετατρέπονται σε οργανωμένες πλατιές συλλογικότητες ανά σχολή,τις ΦΕΑ.

Οι ΦΕΑ έχουν παράνομο οργανωτικό ιστό,αλλά δημόσια δράση στις σχολές μπροστά στους φοιτητές στα αμφιθέατρα. Διεκδικούν αγωνιστικά τη "νομιμοποίηση" της δράσης τους,τη δυνατότητα,δηλαδή,δημόσιας συγκέντρωσης και συζήτησης,ενώ προφυλάσσουν τον παράνομο οργανωτικό τους ιστό. Στις αρχές του '72 συγκροτείται το Διασχολικό των ΦΕΑ,που συντονίζει όλες τις σχολές.Όλο αυτό το σχήμα αποδεικνύεται εκπληκτικά αποδοτικό.Οι ΦΕΑ είναι ο βασικός ιστός ανάπτυξης του αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος. Η συμβολή του Ρήγα στη δημιουργία,ανάπτυξη,ενωτικό χαρακτήρα και μαζική δράση των ΦΕΑ και του αντιδικτατορικού κινήματος είναι καθοριστική.

Αντώνης Σαμπατακάκης
ΔΙΚΤΥΟ Οδοντιατρικής

• Αν ένα παιδί έκανε αυτή την ερώτηση σε τρία διαφορετικά μέρη του κόσμου, και ανήκε σε μία μέση οικογένεια της εκεί κοινωνίας πιθανότατα θα εισέπραττε τρεις εντελώς διαφορετικές απαντήσεις-αντιδράσεις.

• Αν για παράδειγμα βρίσκονταν σε μία τριτοκοσμική χώρα της Αφρικής ο δημοκράτης μπαμπάς θα καλούσε συνέλευση στο χωριό, με την παρουσία του σοφού γέροντα, η οποία θα αποφάσιζε κατά πάσα πιθανότητα τον λιθοβολισμό του αμαρτωλού νέου με σκοπό να μην εξαπλωθεί περαιτέρω η ντροπιαστική αυτή ασθένεια, αφού βέβαια πρώτα θα είχε υποστεί όλες τις μορφές εξορκισμού μήπως και συνέλθει.

• Αν πάλι η ερώτηση γίνονταν στην Ολλανδία ο πατέρας θα στεκόταν παγερά αδιάφορος μπροστά στο γεγονός θεωρώντας πως δεν πρόκειται και για κάτι το ιδιαίτερα σημαντικό το οποίο έμαθε για το παιδί του.

Αν βέβαια η ίδια ερώτηση γινόταν σε έναν Έλληνα πατέρα τότε θα συνοδευόταν από ένα σύνολο ερωτήσεων και καταφάσεων. Δηλαδή «Όχι ο γιος μου πούστης; Αποκλείεται Δεν είναι δυνατός, εσύ αδερφή. Ένας από αυτούς; Δεν πειράζει παιδί μου θα πάμε σε ένα γιατρό και όλα θα πάνε καλά. Δεν πιστεύω να το ξέρει και κανένας άλλος?» Τώρα για το πως θα συνεχιζόταν ο διάλογος καλό θα ήταν να μην προδικάσουμε...

Το σίγουρο πάντως είναι πως στην πλειονότητα των κοινωνιών, ανάλογα με το πόσο προοδευτικές είναι, είτε σε μεγαλύτερο είτε σε μικρότερο βαθμό τα άτομα με ομοερωτική σεξουαλική δραστηριότητα αντιμετωπίζουν ρατσιστικές αντιδράσεις και κοινωνικό αποκλεισμό μέχρι και κατακραυγή.

Χαρακτηριστικό του αποκλεισμού που σε ορισμένες κοινωνίες αντιμετωπίζει η lgbt κοινότητα είναι το γεγονός ότι όταν υπήρξε η πρώτη έξαρση του ιού Hiv (Aids) στις Η.Π.Α. εκπρόσωποι της εκκλησίας αλλά και της πολιτείας έσπευσαν να δηλώσουν πως πρόκειται για ασθένεια που στέλνει, ο δίκαιος και σωστός σε όλα του Θεός στους ομοφυλόφιλους με σκοπό να τους τιμωρήσει. Αυτή η αν μη τι άλλο βλακώδης θέση έβρισκε έρεισμα στο γεγονός ότι στους ομοφυλόφιλους, εξαιτίας του ότι δεν μπορούσαν να έχουν σταθερό ερωτικό σύντροφο και η χρήση προφυλακτικού τότε δεν ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη, εμφανίζονταν περισσότερα κρούσματα του ιού του Aids. Τι συνέβη όμως στη συνέχεια και ο καλός θεούλης αποφάσισε να τιμωρήσει και τους ετεροφυλόφιλους; Ίσως να φταίνε και οι προγαμιαίες σχέσεις, ποίος ξέρει;

Είναι μείζονος σημασίας ζήτημα το να εξετάσει κανείς πάνω σε ποια λογική δομείται όλη η ρατσιστική και απορριπτική αντίληψη απέναντι στα άτομα με ομοερωτικές προτιμήσεις. Η χριστιανική θηκιά έρχεται να δραματίζει για ακόμη μία φορά τον καθοριστικό της ρόλο. Σύμφωνα με τις χριστιανική θηκιά λοιπόν οι ανθρώπινες σχέσεις πρέπει να είναι μονογαμικές, ζευγαρωτές και ετεροφυλοφιλικές έτσι ώστε να είναι και αναπαραγωγικές. Η προηγούμενη αντίληψη αποτελεί και την κυρίαρχη άποψη σε επίπεδο κοινωνιών, κυρίως αυτών που χαρακτηρίζονται από στενή σχέση με την θρησκεία. Οπότε οι ομοφυλοφιλικές και αμφιφυλοφιλικές σχέσεις εκφόσον δεν μπορούν να οδηγήσουν σε αναπαραγωγή δεν έχουν απολύτως κανένα λόγο ύπαρξης και είναι απορριπτέες. Ποιος όμως πραγματικά πιστεύει ότι η ομοερωτική σεξουαλική πράξη αποτελεί μία προσπάθεια των εμπλεκομένων προς αναπαραγωγή; Είναι προφανές πως είναι μία επιλογή στην απόλαυση, οπότε δεν παραβιάζει και καμία από τις αρχές της φύσης (αναπαραγωγή η αιτία της σεξουαλικής πράξης) και είναι αδιανόητο να επιβάλλουμε σε ένα σύνολο ανθρώπων τον τρόπο με τον οποίον θα απολαύσουν ορισμένες στιγμές της ζωής τους. Για τους πλέον δύσπιστους πιστούς υπενθυμίζω πως η χρήση προφυλακτικού αποτελεί παρεμπόδιση της αναπαραγωγικής διαδικασίας, εύρημα του ανθρώπινου είδους για να απολαύσει τον έρωτα-φυσικά και

Μπαμπά είμαι gay πειράζει;

για να αποφύγει τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα-οπότε είναι αμαρτία να το χρησιμοποιούμε και οι χρήστες πρέπει να αντιμετωπίζονται με επιφύλαξη.

Τα τελευταία χρόνια, σε επίπεδο μερικών χωρών της Ε.Ε και στις Η.Π.Α. έχει ανοίξει και το ζήτημα του γάμου μεταξύ ομοφυλόφιλων ζευγαριών. Οι απόψεις διίστανται σχετικά με το αν πρέπει ή όχι να απολαμβάνουν οι ομοφυλόφιλοι τα προνόμια που παρέχει μία κοινωνική σύμβαση, όπως ο γάμος. Καθώς ο γάμος δεν είναι τίποτα παραπάνω για το κράτος παρά ένα συμβόλαιο συμβίωσης. Ακολουθώντας καθίσταται ακατάλληλο το γεγονός ότι το κράτος δεν παρέχει διευκολύνσεις, όπως για παράδειγμα φοροαπαλλαγές ή δάνεια κατοικίας σε άτομα με ομοερωτικές επιλογές που θέλουν να πορευτούν κοινό βίο. Εν τέλει, ποιος είναι αυτός που ορίζει ότι παντρεύεσαι μόνο αν το ζεύγος απαρτίζεται από άντρα και γυναίκα; Αν είναι η εκκλησία ως κατοχυρωθεί ο πολιτικός γάμος μεταξύ των ομοφυλόφιλων και ποσώς ενδιαφέρει κάποιον αν η εκκλησία θα εγκρίνει τον δρόμο ζωής που αυτός έχει επιλέξει. Αν το εγκρίνει η κοινωνία οι λοιποί οργανισμοί και ενώσεις περισσεύουν.

Βέβαια πρέπει να διευκρινιστεί πως κατοχυρώνοντας συνταγματικά τον γάμο μεταξύ ομοφυλόφιλων δεν έχει το lgbt κίνημα κατορθώσει κάποια μεγάλη νίκη. Η νίκη θα είναι να κατοχυρωθεί ο γάμος μεταξύ ατόμων με ομοερωτικές προτιμήσεις στη συνείδηση της ετεροφυλοφιλικής κοινότητας των διαφόρων κοινωνιών που μάλλον ακόμα εχθρικά βλέπει τέτοιου είδους ζητήματα δικαιωμάτων.

Τέλος μετά το ζήτημα της συγκρότησης ζευγους ομοφυλόφιλων, έρχεται το ζήτημα της συγκρότησης οικογένειας. Δηλαδή, πρέπει να έχει ένα ομοφυλόφιλο ζευγάρι δικαίωμα στην υιοθεσία ενός παιδιού; Η προφανής απάντηση για τους περισσότερους είναι αρνητική και το επιχείρημα που πιθανότατα την συνοδεύει είναι πως ένα παιδί θα ανέπτυξε και το ίδιο ομοερωτική συμπεριφορά (τρομερό πρόβλημα!!!) και ποικίλα άλλα ψυχολογικά προβλήματα εξαιτίας του προβληματικού οικογενειακού περιβάλλοντος στο οποίο μεγαλώνει. Όμως γιατί τα περισσότερα ομοφυλόφιλα άτομα προέρχονται από ετεροφυλοφιλικές οικογένειες; Επιπλέον δεν έχει βρεθεί ακόμη το τέλει μοντέλο διαπαιδαγώγησης ούτε το περιβάλλον σε μία οικογένεια επειδή είναι ετεροφυλοφιλική είναι απαραίτητα και για αυτό το

λόγο καλό. Οπότε πως αποκλείει την διαπαιδαγώγηση ενός παιδιού κάποιος από άτομα τα οποία μπορεί να αποδειχθούν υπέροχοι παιδαγωγοί;

Βέβαια στην υπάρχουσα κοινωνία ένα παιδί με ομοφυλόφιλους γονιούς θα αντιμετωπίζε προβλήματα σε επίπεδο μικροκοινωνίας, όπως το σχολείο, αλλά αυτό δεν αποτελεί ζήτημα ώστε να μην επιτρέπεται στους ομοφυλόφιλους να υιοθετήσουν ένα παιδί. Ας ωριμάσει επιτέλους το σχολείο ως χώρος διαπαιδαγώγησης ώστε να αφανιστούν τέτοιου είδους φαινόμενα.

Τέλος, η σημερινή δημοκρατία είναι η καλύτερη που είχαμε ποτέ αλλά ταυτόχρονα και η χειρότερη που θα μπορούσαμε να έχουμε (σε επίπεδο Ελλάδας προφανώς). Επειδή λοιπόν η lgbt κοινότητα διεκδικεί το καλύτερο που μπορεί να απολαύσει ένα άτομο με ομοερωτικές επιλογές, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ίσα δικαιώματα σε επίπεδο κοινωνίας με ένα ετεροφυλόφιλο άτομο, τον Ιούνιο πραγματοποιήθηκε το 2ο Athens Gay Pride Festival. Τα Gay pride festival αποτελούν θεσμό παγκοσμίως και εκεί μπορεί οποιοσδήποτε να έρθει σε επαφή με εξαιρετικά πλούσιο υλικό που σχετίζεται με τα δικαιώματα της ομοφυλοφιλικής κοινότητας και όχι μόνο. Κατά την διάρκεια αυτών των φεστιβάλ πραγματοποιείται συμβολική πορεία και η όλη διαδικασία συνοδεύεται από χρώμα και μουσική από ανθρώπους που διεκδικούν το αυτονόητο.

Ακόμη στην Ελλάδα έχει συγκροτηθεί η Ο.Λ.Κ.Ε. (ομοφυλοφιλική λεσβιακή κοινότητα Ελλάδας) η οποία μέσω ποικίλων δράσεων συζητά σε επίπεδο κοινωνίας τα ζητήματα που αφορούν τα άτομα με ομοερωτική συμπεριφορά.

Για να κλείσει αυτό το κείμενο στο ίδιο μοτίβο με το οποίο ξεκίνησε θα απαντήσω στο ερώτημα-επιχείρημα πολλών πολέμιων των δικαιωμάτων των ομοφυλοφίλων. Τι θα έκανες αν το παιδί σου, σου ανακοίνωνε πως είναι ομοφυλόφιλο; Η απάντηση είναι πως θα σεβόμουν την επιλογή του και σε περίπτωση που δυσκολευόμουν να το κάνω τότε θα έπρεπε να ψάξω και να εντοπίσω τι το μη ανθρώπινο μέσα μου, μου επιβάλλει μία τόσο απάνθρωπη συμπεριφορά...

Ζαχαριάδης Θανάσης
Δίκτυο Φαρμακευτικής

Αποπο

Ήταν πριν από τρεις περίπου δεκαετίες, όταν ένα μεγάλο κομμάτι της δυτικής νεολαίας, συνειδητοποίησε ότι ως είδος είμαστε πολύ «στην τσίτα» και πρέπει να καθαρώσουμε. Ο τρόπος με τον οποίο διάβλεξαν να το κάνουν, ως παιδιά των ηυλουιδιών, ήταν φυσικότατος: «κορταράκι» του θεού Η άποψή τους φαίνεται πως είχε μεγάλη απήχηση και ανέδειξε την κατανάλωση μαρικουάνας σε κοινωνικό φαινόμενο. Η ιστορία όμως αρχίζει από πολύ πιο παλιά...

Την πρώτη γραπτή αναφορά στην κάνναβη τη συναντάμε στην κινέζικη Βοτανοθεραπευτική του 2737 π.Χ., στην οποία παρουσιάζεται ως φάρμακο για σχεδόν πάσης φύσεως νόσο. Την ξανασυναντάμε αρκετά αργότερα σε γραπτά του Ηροδότου, ο οποίος αναφέρεται τόσο στις υφαντικές, όσο και στις «ακουστικές» της χρήσεις, στη Θράκη και στη Σκυθία. Το Μεσαίωνα φαίνεται να έχει εξαπλωθεί σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο, είτε ως κλωστική ύλη, είτε ως φάρμακο ή ευφορικό μέσο. Το γεγονός ότι ως πρώτη ύλη ήταν εξαιρετικά χρήσιμη, απέτρεπε για χρόνια την απαγόρευσή της. Οι νόμοι που ισχύουν σήμερα, άρχισαν να θεοπίζονται στα τέλη του 19ου αιώνα και ολοκληρώνονται μέχρι τα μέσα του 20ου. Η πρώτη χώρα που θα απαγορεύσει τη χρήση της ως ευφορικό μέσο, είναι η Αίγυπτος το 1879, για να ακολουθήσει το 1880 η Ελλάδα (!) και το 1913 η ...Τζαμάικα (!!!). Στη χώρα μας πάντως θεωρείτο απλό πταίσμα, μέχρι το 1932, οπότε απαγορεύεται αυστηρά πλέον τόσο η καλλιέργεια, όσο και η κατανάλωση (προς μεγάλη απογοήτευση των απανταχού ρεμπετών...). Οι νομοθεσίες σήμερα ποικίλουν από κράτος σε κράτος, (από την πλέον χαλαρή της Ολλανδίας και του Καναδά, μέχρι την αυστηρότατη της Οκλαχόμα (ΗΠΑ), όπου μπορεί να φας και ισόβια για απλή χρήση), το σύνθημα όμως των απανταχού φουνταμενταλιστών είναι ένα: Legalize it now!

Η ελεύθερη χρήση της κάνναβης είναι ένα θέμα που διχάζει. Η αντιπαράθεση εξαπλώνεται τόσο σε κοινωνικό, όσο και σε πολιτικό, αλλά και σε επιστημονικό επίπεδο. Η χώρα μας φυσικά δεν θα μπορούσε να βρίσκεται έξω από αυτή τη διαμάχη, με ένα κοινωνικό χάσμα να χωρίζει τα δύο ακραία στρατόπεδα. Από τη μία πλευρά βρίσκονται τα ντουμάνια, υπό reggae ή κασισορεμπέτικη μουσική υπόκρουση και από την άλλη μία ανυποχώρητη ομάδα πηκολόγων, η οποία είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμη να κατασπαράξει κάθε σκεπτικιστή.

Ο διάλογος στην επιστημονική κοινότητα φαίνεται να γίνεται με τους ίδιους ακριβώς όρους. Οι υπέρμαχοι της απαγόρευσης υποστηρίζουν ότι η χρήση κάνναβης καταστρέφει τα εγκεφαλικά κύτταρα, επιδεινώνει τις καρδιοπάθειες, συμβάλει στην εκδήλωση σχιζοφρένειας, λειτουργεί ως πύλη προς τα σκληρά

Απομυθοποίηση- Ποινικοποίηση ΤΩΡΑ

ναρκωτικά και ευθύνεται για βίαιη, αντικοινωνική συμπεριφορά. Από την άλλη πλευρά, αντιπαρατίθενται έρευνες, όπως αυτή της αμερικανικής εθνικής επιτροπής για τη μαριχουάνα και την κατάχρηση ναρκωτικών (1972), που αναφέρει ότι «αντί να δημιουργεί βίαιη ή επιθετική συμπεριφορά, μέσα από τα φανερά αποτελέσματά της, φαίνεται ότι η μαριχουάνα ηρεμεί το χρήστη, μειώνει τα ψυχοκινητικά αντανακλαστικά και παράγει γενικά μία κατάσταση ηρεμίας και υπνηλίας», ή εκθέσεις, όπως αυτή του κρατικού ινστιτούτου φαρμάκων (1999), που επισημαίνει ότι «επειδή είναι το πιο διάσημο παράνομο ναρκωτικό, η μαριχουάνα είναι προφανώς το πρώτο παράνομο ναρκωτικό που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι. Χωρίς έκπληξη, οι περισσότεροι χρήστες άλλων παράνομων ναρκωτικών ξεκινούν με το αλκοόλ και τη νικοτίνη πριν τη μαριχουάνα και συνήθως πριν φτάσουν στη νόμιμη ηλικία». Η άποψη ότι η χρήση κάνναβης έχει ως αποτέλεσμα την καταστροφή εγκεφαλικών κυττάρων, βασίζεται σε μία θεωρητική αναφορά προ 20-30 ετών. Τα πειράματα που ακολούθησαν για να την επιβεβαιώσουν επιστημονικά, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η χρήση κάνναβης δεν έχει κανένα βλαβερό αποτέλεσμα στον οργανισμό. Μεγάλη σημασία βέβαια, έχει και η άποψη του νομικού δικαστή της DEA (αμερικανική υπηρεσία δίωξης ναρκωτικών), Φράνσις Γιανγκ, το 1998, ο οποίος δήλωσε: «Η μαριχουάνα είναι ασφαλέστερη από πολλά φαγητά που συνήθως καταναλώνουμε (...) Στη φυσική της μορφή είναι μία από τις πιο ακίνδυνες θεραπευτικές ουσίες που γνωρίζουμε». Εκεί που φαίνεται να συμφωνεί πάντως η επιστημονική κοινότητα, είναι στο θέμα της εξάρτησης. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Στίβεν Σάρα (National Institute on Drug Abuse, USA): «Η απάντηση στο ερώτημα αν προκαλεί ή όχι εξάρτηση, είναι ένα ξερό όχι».

Παρόλα αυτά, η νομοθεσία στη χώρα μας παραμένει αρκετά αυστηρή. Ίσως απόψεις, όπως αυτή του καθηγητή ψυχιατρικής Γιώργου Καρίνη ότι «το μόνο πραγματικά επικίνδυνο στοιχείο της κάνναβης είναι ότι είναι παράνομο», να ξενίζουν κάποιους, δεν είναι λίγα όμως τα πρωτοκλασάτα πρόσωπα στην πολιτική, που φαίνεται να κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση. Ενδεικτικά αναφέρονται ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, Γιώργος Παπανδρέου, ο οποίος το 1997 είχε προτείνει ο χρήστης να την καλλιεργεί σπίτι του, η Μαρία Δαμανάκη, που το 1996 είχε αναγνωρίσει ότι η καταστολή έχει αποτύχει και ο Στέφανος Μάνος που το 2001 είχε προτείνει τον αποκατακτηρισμό της ινδικής κάνναβης και των παραγόντων της από απαγορευμένη ουσία, καθώς «σε ένα φιλελεύθερο ποινικό σύστημα πράξεις που θεωρούνται απλά αυτοκαταστροφικές δεν είναι δυνατόν να τιμωρούνται». Χαρακτηριστικό αυτών των απόψεων είναι η νεοφιλελεύθερη αντίλη-

ψη που αδιαφορεί για τις συνέπειες στο χρήστη και στη κοινωνία. Φυσικά οι υπέρμαχοι της αποποινικοποίησης από το χώρο της αριστεράς πιστεύουν ότι θα ελαττωθούν τα φαινόμενα κοινωνικής περιχαράκωσης που δημιουργούν την πύλη στα σκληρά ναρκωτικά και θα σταματήσει η παραλογη καταστολή με ευεργετικές συνέπειες για το χρήστη και την κοινωνία. Δεν λείπουν βέβαια και οι πιο συντηρητικές απόψεις, όπως αυτές της Μαριέττας Γιαννάκου και του Άρη Σπηλιωτόπουλου, οι οποίοι αποτάσονται την αποποινικοποίηση, αλλά τουλάχιστον η στάση τους απέχει από την διαροπάλου αντιμετώπιση των χρηστών. Αξίζει να σημειωθεί ότι νεολαίες κομμάτων όπως η Νεολαία Συνασπισμού και η Νεολαία των Οικολόγων Πράσινων, έχουν ταχθεί κατά καιρούς υπέρ του διαχωρισμού των ουσιών, αλλά και της αποποινικοποίησης της χρήσης. Στην αντίθετη κατεύθυνση κινείται η λογική της ΚΝΕ, της ΟΝΕ αλλά και της Νεολαίας του ΛΑ.Ο.Σ. η λεγόμενη ΝΕ.Ο.Σ. (Σύμμαχοι να σου πετύχουν)

Το υπαρκτό παράδειγμα της Ολλανδίας, μας επιτρέπει να μην περιοριζόμαστε στη σφαίρα του φανταστικού («τι θα γινόταν αν...»), αλλά να έχουμε και πραγματικά στοιχεία. Εξαιρετικό ενδιαφέρον έχουν τα αποτελέσματα της σύγκρισης της Ολλανδίας στο τομέα αυτό με άλλες χώρες, με πολύ αυστηρότερη πολιτική και νομοθεσία απέναντι στη χρήση κάνναβης. Συγκεκριμένα, το ποσοστό των χρηστών στις περισσότερες ηλικιακές κλάσεις, είναι περίπου το ίδιο με αυτό των ΗΠΑ, αλλά και πολλών ευρωπαϊκών χωρών (ενδεικτικά αναφέρονται η Γερμανία, η Σουηδία και η Μεγάλη Βρετανία), εκτός από την κλάση των εφήβων, όπου οι Ολλανδοί χρήστες είναι λιγότεροι! Επιπλέον, οι χρήστες σκληρών ουσιών, οι οποίες είναι σαφώς πιο επικίνδυνες, είναι λιγότεροι στην Ολλανδία, κυρίως χάρη στο διαχωρισμό των ουσιών. Φαίνεται πως το γεγονός ότι η κάνναβη είναι νόμιμη και ευκόλως προσεγγίσιμη, αποθαρρύνει τον κόσμο από τη χρήση άλλων, παράνομων, ουσιών. Επιπλέον, τα κέρδη έχουν φύγει από τα χέρια των λαθρέμπορων και ένα μέρος από αυτά ενισχύει και την οικονομία του κράτους.

Καθώς λοιπόν τα στοιχεία μιλάνε από μονά τους, δεν μένει παρά να προσθέσουμε μία ρώσικη παροιμία, που λέει: «αν δεν πίνεις και δεν καπνίζεις θα πεθάνεις υγιής» και, γιατί όχι, ένα ποίημα του Σαρλ Μποντιέρ: «Το κασίθ θα γίνει, πράγματι για τις εντυπώσεις και τις γνώριμες σκέψεις του ανθρώπου, ένας μεγεθυντικός καθρέφτης, αλλά τίποτε παραπάνω από έναν καθρέφτη»...

Μπορμπόλης Φοίβος
ΑΝ.Α.ΠΝΟΗ Βιολογικού

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Σε αντίθεση με την καλοκαιρινή ατμόσφαιρα η εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο έστρεψε με δραματικό τρόπο τα βλέμματα στην πιο ταραγμένη περιοχή του κόσμου, την Μέση Ανατολή. Δυο Ισραηλινοί στρατιώτες αιχμάλωτοι από τη Χεζμπολάχ, στις αρχές Ιουλίου, ήταν η αφορμή για τη βάρβαρη επίθεση του Ισραήλ. Η Ισραηλινή επίθεση αρχικά με βομβαρδισμούς και στη συνέχεια με χερσαίες επιχειρήσεις άφησε πίσω της βαθιές πληγές στο Λίβανο.

Πάνω από 1100 νεκροί στην συντριπτική πλειοψηφία τους άμαχοι καθώς το Ισραήλ στοχοποίησε χωρίς δισταγμό πολιτικές εγκαταστάσεις και υποδομές. Εικόνες όπως της σφαγής στην Κανά έκαναν το γύρο του κόσμου δείχνοντας πως εφαρμόστηκε το «δικαίωμα στην αυτοάμυνα» που με ζήλο επικαλούνταν οι κυβερνούντες το Ισραήλ.

Κύριος στόχος σε αυτό τον πόλεμο, αφού η ρητορική για τους απαχθέντες στρατιώτες κράτησε μόλις λίγες μέρες, ήταν η εξουδετέρωση της Χεζμπολάχ. Η σιιτική οργάνωση ιδρύθηκε μετά την πρώτη εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο το 1982. Έχοντας να επιδείξει σημαντικό κοινωνικό έργο και αποτελώντας σύμβολο αντίστασης κατά του Ισραήλ η Χεζμπολάχ κατάφερε να εδραιωθεί στην Λιβανέζικη κοινωνία παρά το γεγονός ότι Ισραήλ και Η.Π.Α. την θεωρούν τρομοκρατική οργάνωση. Σε μια λογική πολύ κοντά σε αυτήν της συλλογικής ευθύνης το Ισραήλ δεν έκανε διάκριση μεταξύ των δυνάμεων της Χεζμπολάχ, των πολιτών και των υποδομών του Λίβανου. Έτσι φαίνεται πως οι επιθέσεις από την μια ήταν ένα είδος τιμωρίας του Λιβανικού κράτους για την αδυναμία του να ελέγξει την δράση των ανταρτών της Χεζμπολάχ, ενώ από την άλλη στόχευαν να στρέψουν τον Λιβανέζικο λαό κατά της Χεζμπολάχ ενοχοποιώντας την σαν υπαίτια του πόλεμου και των καταστροφών. Όμως ούτε η συντριπτική υπεροπλία του Ισραήλ, ούτε οι επί εβδομάδες ανικανότητα της διεθνούς κοινότητας να σταματήσουν οι εχθροπραξίες, που άφησε ανοικτό το πεδίο στον Ισραηλινό Σιράτο, μπόρεσαν να του χαρίσουν την νίκη.

Ο πόλεμος αυτός ήταν το επιστέγασμα της Ισραηλινής πολιτικής που αφού απαξίωσε και απαξιώνει κάθε πιθανό συνομιλητή του πιστεύει πως μονομερώς και με την άσκηση βίας θα μπορέσει εγείροντας τείχη και υγειονομικές ζώνες ασφάλειας να πετύχει την ασφάλεια του. Επιλογή που στηρίζουν αφειδώς οι Η.Π.Α. βλέποντας στο Ισραήλ τον πιο αξιόπιστο σύμμαχο τους στην περιοχή. Με διακηρυγμένο στόχο την Νέα Μέση Ανατολή πρώτη προτεραιότητα

της αμερικανικής πολιτικής είναι ο «εκδημοκρατισμός» της περιοχής. Μια διαδικασία που σκοπεύει στον έλεγχο της ενεργειακά πλούσιας περιοχής αντικαθιστώντας τα ανυπάκουα στις Η.Π.Α. καθεστώτα, όπως έγινε στο Ιράκ, τώρα βάζει στο στόχαστρο Σύρια και Ιράν. Κάτω από αυτό το πλαίσιο η επίθεση του Ισραήλ αντιμετωπίστηκε θετικά καθώς με δεδομένες τις σχέσεις Χεζμπολάχ, Σύριας και Ιράν, ένα πλήγμα κατά της οργάνωσης θα μείωνε την επιρροή Ιράν και Συρίας και θα έστελνε μήνυμα αποφασιστικότητας. Την στήριξη των Η.Π.Α. επαλήθευσε εμφατικά η αδυναμία λόγω της άρνησης των Αμερικανών και της ανικανότητας Ε.Ε.- Ρωσίας- Κίνας να υπάρξει επί εβδομάδες ένα ψήφισμα του Ο.Η.Ε. που να καλεί σε παύση των εχθροπραξιών. Όντας στο πλευρό των Η.Π.Α. το Ισραήλ τίθεται υπεράνω διεθνούς δικαίου, προσθέτοντας ένα ακόμα κεφαλαίο στην υπονόμευση της λειτουργίας των διεθνών θεσμών και δικαίου που συστηματοικά οι Η.Π.Α. προσπαθούν.

Η πολυπόθητη ειρήνη που άργησε απεμπιστικά έδωσε λύση στον αδιέξοδο, που η επιλογή του πόλεμου, ώθησε το Ισραήλ. Και πλέον καλείται να δείξει ότι ο δαιμονοποιημένος ισλαμικός φονταμενταλισμός που παρά τις πολλές αρνητικές πλευρές του είναι αποτέλεσμα της επιθετικής πολιτικής του Ισραήλ και της Δύσης στην περιοχή και όχι μιας εγγενούς τάσης στις ισλαμικές κοινωνίες και πολιτισμούς όπως ισχυρίζονται όσοι υπερασπίζονται επιλογές σαν αυτές του Ισραήλ. Επομένως σαν προϋπόθεση για μια βιώσιμη πολιτική για την ειρήνη θα πρέπει το κράτος του Ισραήλ να αποδεχτεί την συνύπαρξη με τους Άραβες στην βάση της ισοτιμίας αναγνωρίζοντας ένα πραγματικά ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος και αποχωρώντας από όσα εδάφη έχει καταλάβει. Είναι κάτι που πρέπει να καταλάβει η Ισραηλινή κοινωνία αν πράγματι επιθυμεί μια ειρηνική συνύπαρξη με τους γειτονικούς λαούς και όχι να γίνεται θύμα των εγχωρίων και υπερατλαντικών γερακιών.

Κορφιάτης Πάνος
2πρ Μαθηματικού

Σιωνισμός

Ο πολιτικός Σιωνισμός είναι μια θεωρία που καταλήγει στη παραδοχή ότι Εβραίοι και μη Εβραίοι δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Ήρθε ως απάντηση στον ολοένα αυξανόμενο αντισημιτισμό στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια του 19ου και 20ου αιώνα. Στη πραγματικότητα η σχέση ανάμεσα στον αντισημιτισμό και τον σιωνισμό θα έλεγε κανείς ότι ήταν το λιγότερο συμπληρωματική. Και οι δύο θεωρούσαν την απόσπαση των Εβραίων από την κοινωνία, ως την μόνη λύση.

Το όνομα προέρχεται από το λόφο της Σιών (οι 'Άγιοι τόποι') στην Ιερουσαλήμ. Η ιδέα της επιστροφής στη Σιών είχε σπουδαία θέση στον Ιουδαϊσμό, αλλά χωρίς ποτέ πολιτική σημασία. Παραδοσιακά η πρόθεση ανάμεσα στους Εβραίους 'Και του χρόνου στην Ιερουσαλήμ' δεν συνεπαγόταν την επιθυμία για ίδρυση εβραϊκού κράτους. Εβραίοι θρησκευτικοί προσκυνητές, μετανάστευσαν στην Παλαιστίνη για να ιδρύσουν θρησκευτικές κοινότητες, και όχι ένα νέο κράτος, σε αντίθεση με τον σιωνισμό που είχε πολιτικό όραμα του, ένα μεγάλο Ισραήλ, το οποίο θα καταλαμβάνει και τις δύο όχθες του Ιορδάνη (και τη σημερινή Ιορδανία). Ακόμα και υπερσυντηρητικοί Εβραίοι σπλίτευαν τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ ως αντίθετο στην Εβραϊκή θρησκεία: Ο θεός κατέστρεψε την Ιερουσαλήμ μέσω των Βαβυλωνίων και έστειλε τους Εβραίους στην αιχμαλωσία και στην εξορία – όπου βρίσκονται ακόμα – λόγω των αμαρτιών τους. Ο θεός είχε υποσχεθεί ότι θα ανοικοδομήσει εκ νέου την Ιερουσαλήμ και η βίαιη κατάκτηση της αποτελεί ασέβεια προς τον θεό.

Η πρώτη μορφή σιωνιστικής οργάνωσης, η 'Hovevei Zion' (ερασιέτες της Σιών) εμφανίστηκε στη Ρωσία μετά το μεγάλο πογκρόμ του 1881, με σκοπό την 'επιστροφή' των καταδιωκόμενων μελών της στη Παλαιστίνη. Αφετηρία όμως για μια πιο οργανωμένη, παγκόσμια έκφραση του Σιωνισμού ήταν το πρώτο παγκόσμιο σιωνιστικό συνέδριο το 1897 στη Βασιλεία της Ελβετίας, με τη συμμετοχή 192 εκπροσώπων από 17 χώρες, που δημιούργησαν το Παγκόσμιο Σιωνιστικό Σύνδεσμο. Σκοπός: 'η δημιουργία, με νόμιμα μέσα, μιας εστίας για τον Εβραϊκό λαό στη Παλαιστίνη'. Πρώτος πρόεδρος ο Τέοντερ Χερτζλ, ο οποίος δίλωσε μετά το πέρας του συνεδρίου: 'Στη Βασιλεία δημιουργήσα το εβραϊκό κράτος'. Βασικοί άξονες του συνεδρίου ήταν: 'η πρόωθηση του εποίκισμού στη Παλαιστίνη' και η 'καλλιέργεια – ενίσχυση της Εβραϊκής εθνικής συνείδησης'. Ελάχιστα Εβραίοι ενδιαφέρθηκαν για όλα αυτά. Έως το 1914 οι σιωνιστικές οργανώσεις αριθμούσαν μόνο 12.000 μέλη! Από το 1881 - που ο εβραϊκός πληθυσμός στη Παλαιστίνη δεν ξεπερνούσε το 5% των κατοίκων - μέχρι το 1929, μόνο 120.000 μετανάστευσαν στη Παλαιστίνη (σε σύνολο 5 εκατομμυρίων Εβραίων), ενώ άλλοι τόσοι έφυγαν.

Το 1882 ο Λέων Πίνσκερ ένας από τους πρωτεργάτες του σιωνισμού γράφει χαρακτηριστικά: 'πρέπει να βρούμε οπωσδήποτε μια πατρίδα, στην Παλαιστίνη, στην Αμερική ή κάπου αλλού'. Τα πρώτα χρόνια μετά την ίδρυση του σιωνιστικού συνδέσμου, ο σιωνισμός συζήτησε εναλλακτικούς τόπους για αποικισμό: Ουγκάντα, Αγκόλα, Βόρεια Αφρική, Αργεντινή. Ο ίδιος ο Χερτζλ αποδέχτηκε βρετανική κυβερνητική πρόταση το 1903 για μετάβαση στην Ουγκάντα, πρόταση που απορρίφθηκε από τον σύνδεσμο. Μετά το θάνατο του Χερτζλ επικράτησε στις τάξεις του σιωνισμού ο παλαιστινοκεντρισμός, όχι όμως ατάραχα, μιας και μια ολόκληρη τάση του κινήματος ('τεριτοριαλιστές') διασπάστηκε, διεκδικώντας μια άμεση, τυχαία εδαφική αποκατάσταση. Αυτή η εδαφική αμφισβόλωση, έδειξε ότι ο σιωνισμός δεν είχε σχέση με τις όποιες τεχνίτες προσδοκίες είχε δημιουργήσει και φρόντισε να περιφρουρήσει, για επιστροφή στη 'πατρίδα Παλαιστίνη'.

Πρώτος ο Χερτζλ ήλπιζε το νέο εβραϊκό κράτος να είναι 'ένας προμαχώνας της Ευρώπης ενάντια στην Ασία, ένα προπύργιο του πολιτισμού σε αντιδιαστολή με τη γύρω βαρβαρότητα', ενώ σε γράμμα του σε λόρδο Βρετανό Σιωνιστή γράφει: 'θα μπορούσατε να ενισχύσετε τη βρετανική επιρροή στην Εγγύς Ανατολή μέσα από έναν ουσιαστικό αποικισμό των ανθρώπων μας στο στρατηγικό σημείο όπου τα αιγυπτιακά συμφέροντα συγκλίνουν'. Κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, οι σιωνιστές τάχθηκαν με τους βρετανούς, για να κερδίσουν την μετέπειτα υποστήριξη τους. Λίγο μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, ο Γερμανικός Σιωνιστικός Σύνδεσμος, του έστειλε μακροσκελές υπόμνημα: '... για τα πρακτικά θέματα, ο σιωνισμός ελπίζει να συνεργαστεί με μια κυβέρνηση καθολικά εκθρική προς τους Εβραίους, γιατί στο εβραϊκό ζήτημα δεν κωράνε συναισθηματομοί και η λύση του ενδιαφέρει όλους, και ιδιαίτερα, στη συγκεκριμένη περίπτωση τους Γερμανούς'. Οι ναζι διέλυσαν κάθε είδους εβραϊκές οργανώσεις, επέτρεψαν όμως στις σιωνιστικές να λειτουργούν, με στόχο την αμοιβαία συνεργασία για άμβλυση των διεθνών αντιδράσεων, ενάντια στα γερμανικά εγκλήματα, με αντάλλαγμα την μεταφορά Εβραϊκών πληθυσμών στη Παλαιστίνη. Είναι φανερό ότι ο σιωνισμός

από την απαρχή του, και μέχρι σήμερα, εξαρτάται άμεσα από τη στήριξη των μεγάλων δυνάμεων για την επίτευξη των στόχων του. Και το τρομακτικό είναι ότι ήταν διατεθειμένος να κάνει οτιδήποτε, για την εκπλήρωση αυτών.

Υπήρχαν διάφορες πολιτικές συνιστώσες μέσα στον ίδιο τον σιωνισμό. Τα τρία κύρια ρεύματα ήταν οι 'πολιτικοί', οι 'πρακτικοί' και οι 'συνθετικοί' σιωνιστές. Οι πολιτικοί σιωνιστές, θεωρούσαν ότι μονόδρομος για την απόκτηση πατρίδας ήταν η υποστήριξη των μεγάλων δυνάμεων, σε αντίθεση με τους 'πρακτικούς', οι οποίοι υποστήριζαν ότι ο εποίκισμός έπρεπε να επιτευχθεί, ανεξάρτητα της θέλησης αυτών. Οι 'συνθετικοί', ρεύμα ηγεμονικό μετά το 1911, αποτελούσαν ένα μίγμα αυτών των δύο, με κύριο εκφραστή τον Χαϊμ Βάιτμαν, πρόεδρο της οργάνωσης από το 1920, και μετέπειτα πρόεδρο του Ισραήλ. Επίσης υπήρξε το ρεύμα του 'σοσιαλιστικού' σιωνισμού το οποίο μιλούσε για διπλή 'απελευθέρωση' του εβραϊκού προλεταριάτου – εθνική και κοινωνική – με την ίδρυση πρότυπου σοσιαλιστικού κράτους στη Παλαιστίνη. Τέλος πολύ μικρότερα σε απήχηση, ήταν τα ρεύματα του 'πνευματικού' και 'θρησκευτικού' σιωνισμού, τα οποία δεν είχαν ως όραμα τη δημιουργία ενός νέου κράτους, αλλά τη δημιουργία ενός 'πνευματικού κέντρου' στο χώρο της Παλαιστίνης.

Ο πραγματικός σιωνισμός αποτέλεσε ένα κράμα όλων αυτών. Ταυτόχρονα όμως ο σιωνισμός χαρακτηρίστηκε εξ αρχής από ρατσιστικές απόψεις, ενώ έθετε ως προαπαιτούμενο για την επιτυχία των στόχων του την καταπίεση και την επιθετικότητα ενάντια στους λαούς της περιοχής. Υποσχέθηκε ανεξαρτησία στο λαό και όμως το Ισραήλ ήταν και είναι άμεσα εξαρτώμενο από τις μεγάλες δυνάμεις. Ταυτίσθηκε στα κείμενα του με την ισότητα και την αδελφική αλληλεγγύη, και όμως αυτά τη στιγμή, οι εσωτερικές αντιθέσεις είναι μεγαλύτερες από ποτέ εντός του Ισραήλ. Μίλησε για ασφάλεια και το μόνο που προσέφερε είναι συνεχόμενες συγκρούσεις με τους αραβικούς πληθυσμούς, έχοντας καταστήσει τους Ισραηλινούς αλλά και τους Ισραηλίτες (Εβραίοι που δεν ζουν στο Ισραήλ) δέσμιους των επιλογών του.

Κώστας Μερκουράκης
2πρ Μαθηματικού

Όταν σκοτώνει η ζωή τραβάει την ανηφή με σημαίες και με ταμπο

‘Η ζωή των Ισραηλινών είναι σημαντικότερη από αυτή των κατοίκων της Γάζας’. Τάδε έφη ο ισραηλινός πρωθυπουργός Εχούντ Ολμέρτ. Και όμως αν κρίνει κανείς από τις δεκαετίες συγκρούσεων, καθημερινής βίας, πολέμων, θανάτων - και από τις δύο πλευρές - μάλλον η ηγεσία των Ισραηλινών υποκρίνεται. Από τη μια η μεγαλύτερη γενοκτονία στη νεότερη ιστορία: αυτή των παλαιστινίων από το κράτος του Ισραήλ, και από την άλλη ένα έθνος, αυτός του Ισραήλ, με ένα μέλλον υποθηκευμένο, με μια ζωή κυριευμένη από τον φόβο. Η κρατική τρομοκρατία που ασκείται από την Ισραηλινή κυβέρνηση επί δεκαετίες έχει οδηγήσει απειλημένους Παλαιστίνιους να βρίσκουν διέξοδο μέσα από εγκληματικές - τρομοκρατικές επιθέσεις εναντίον αθώων Ισραηλινών πολιτών.

Παρόλα αυτά η κυβέρνηση του Ισραήλ θα συνεχίζει να βρίσκει διέξοδο από όλα αυτά, συνεχίζοντας να σκοτώνει δύο λαούς, βασιζόμενη στα δυτικά μέσα ενημέρωσης, παρουσιάζοντας τους χιλιάδες Παλαιστίνιους νεκρούς ως παράπλευρες απώλειες στον πόλεμο ενάντια στη τρομοκρατία, ξεχνώντας επιμελώς τους 9850 κρατούμενους στις φυλακές (4575 κρατούνται χωρίς καταδίκη ενώ 359 είναι παιδιά) και βαφτίζοντας τους Ισραηλινούς πολίτες θύ-

ματα και όλους τους Παλαιστίνιους τρομοκράτες. Στο ίδιο μήκος κύματος επεκτείνει τους εποικισμούς στη Λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική όχθη παράνομα, εκτοπίζοντας τους τοπικούς πληθυσμούς, από το 1967 και μέχρι πέρυσι γεμίζοντας την περιοχή με οδοφράγματα και σημεία ελέγχου. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Γάζα -η πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή του κόσμου- περισσότερα από 1.000.000 άτομα ζουν σε 360 τετραγωνικά χιλιόμετρα γης, ενώ υπάρχουν 7.500 παράνομοι έποικοι, που ζουν σε 19 εποικισμούς, και που ελέγχουν το 30% της γης! Επίσης ο πολύς κόσμος αγνοεί το τείχος που χτίζεται μήκους 1000 χλμ. (ύψος 6μ πλάτος 60μ.) γύρω από τη Δυτική Όχθη και που οι Παλαιστίνιοι ονομάζουν ‘Τείχος του Απαρτχάιντ’. Όλα τα κτίρια εντός 35 μέτρων της έκτασης του τείχους από την παλαιστινιακή πλευρά έχουν ισοπεδωθεί πλήρως ενώ 83000 δέντρα έχουν ξεριζωθεί. Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι 1,5 εκατομμύριο Παλαιστίνιοι να μην έχουν πρόσβαση σε θάλασσα ενώ δεν υπάρχουν ούτε αεροδρόμια. Η ανεργία βρίσκεται στο 70% ενώ σχεδόν τα μισά νοικοκυριά στην Παλαιστίνη ζουν με το 50% από αυτό που ήταν το εισόδημά τους πριν αρχίσει η δεύτερη Ιντιφάντα το 2000 και το 75% ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας (2\$ ανά άτομο την ημέρα) σε σύγκριση με το 20 % το Σεπτέμβριο του 2000.

Τα τελευταία γεγονότα στην Παλαιστίνη αποτελούν έναν ακόμη κρίκο στην διαρκή και άνιση μάχη μεταξύ των δύο λαών. Η Χαμάς εδώ και ένα χρόνο έχει κηρύξει εκκεχειρία σε μια προσπάθεια εύρεσης λύσης και μάλιστα προχώρησε και σε συμφωνία με τις υπόλοιπες Παλαιστινιακές οργανώσεις για ένα κείμενο κοινών θέσεων, ‘το κείμενο των φυλακισμένων’, που αναγνωρίζει την ύπαρξη του Ισραήλ. Όμως την Παρασκευή 9/6, την ώρα που κάνουν μπάνιο στη Γάζα πέντε μέλη οικογένειας Παλαιστίνιων (3 παιδιά), μια τηλεκατευθυνόμενη Ισραηλινή οβίδα τους σκοτώνει. Στις 21/6 άλλα 3 παιδιά προ-

στέθηκαν στη λίστα με τους νεκρούς. Στις 25/6 Παλαιστίνιοι μαχητές αντιστασιακών οργανώσεων συλλαμβάνουν αιχμάλωτο Ισραηλινό δεκανέα που βρισκόταν σε στρατιωτική επιχείρηση με σκοπό να ζητήσουν ανταλλαγή με φυλακισμένους Παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους. Το Ισραήλ αρνείται αν και στο παρελθόν είχε δεχθεί σε ανάλογες περιπτώσεις και στις 27/6 εισβάλλει στη Γάζα. Φαίνεται ότι φοβίζεται το Ισραήλ η συμφωνία μεταξύ των Παλαιστινιακών οργανώσεων μιας και είναι ξεκάθαρο ότι δεν επιζητεί πολιτική λύση. Προφανώς και με ένα τέτοιο κείμενο δεν μπορεί να βρει εύκολα δικαιολογία για τις συνεχόμενες επιθετικές κινήσεις του. Ακριβώς γι’ αυτό επιλέγει τους βομβαρδισμούς αντί για τις συνομιλίες, με φυσικό επακόλουθο ο κύκλος της βίας να συνεχίζεται.

Μερικές ημερομηνίες που διαδραμάτισαν καθοριστικό ρόλο στη πορεία των δύο κρατών μέχρι σήμερα:

1947: Οι Εβραίοι κατείχαν μόλις το 6% της συνολικής γης και αποτελούσαν το 1/3 του πληθυσμού. Παρ' όλα αυτά ο ΟΗΕ υιοθέτησε απόφαση για τη διαίρεση της Παλαιστίνης σε δύο κράτη, με το 55% της γης να παραχωρείται στους Εβραίους.

1948: Ο αραβοϊσραηλινός πόλεμος ξέσπασε και οδήγησε στην εκδίωξη 727.000 Παλαιστίνιων, τη διχοτόμηση της Ιερουσαλήμ σε ισραηλινή και Ιορδανική ζώνη, και την αιγυπτιακή κυριαρχία πάνω στη Λωρίδα της Γάζας.

ΟΝΤΑΙ

όρα ύρῆα...

Με απόφαση του, ο ΟΗΕ αναγνωρίζει το δικαίωμα επιστροφής των Παλαιστινίων προσφύγων "τη συντομότερη εφικτή ημερομηνία" και προσδιορίζει αποζημίωση σε όσους αποφάσισαν να μην επιστρέψουν.

1967: Το Ισραήλ εξαπέλυσε επίθεση εναντίον των αραβικών δυνάμεων στην περιοχή, καταλαμβάνοντας τη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ από την Ιορδανία, το Γκολάν από τη Συρία, το Σινά και τη Λωρίδα της Γάζας από την Αίγυπτο. Ακόμη 300.000 Παλαιστίνιοι στην εξορία. Με την απόφαση 242 ο ΟΗΕ καλεί τις ισραηλινές δυνάμεις να αποσυρθούν από τις περιοχές που κατέλαβαν στον πόλεμο του 1967.

1973: Στις 6 Οκτώβρη, η Συρία και η Αίγυπτος εμπλέκονται σε πόλεμο κατά του Ισραήλ. Παρά τις αρχικές απώλειες, οι Ισραηλινοί, με την υποστήριξη των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, διατήρησαν σχεδόν όλα τα εδάφη που είχαν καταλάβει κατά τον Πόλεμο των Έξι Ημερών το 1967.

1980: Ο ΟΗΕ σύμφωνα με απόφαση του κρίνει ότι η συνεχιζόμενη και επίμονη πρακτική εποίκισμού που ακολουθεί το Ισραήλ είναι παράνομη και αποτελεί κατάφορη παράβαση της Τετάρτης Συνθήκης της Γενεύης.

1987: Το 1987 οι Παλαιστίνιοι της Δυτικής Όχθης και της Γάζας ξεκίνησαν την Ιντιφάντα (λαϊκή εξέγερση) ενάντια στην Ισραηλινή κατοχή.

1993: Η Παλαιστινιακή Απελευθερωτική Οργάνωση (PLO) υπέγραψε με το Ισραήλ τη Συμφωνία του Όσλο, βάσει της οποίας (1) το PLO αποκήρυξε τη βία και αποδέχεται την ύπαρξη του Ισραήλ σαν κυρίαρχο κράτος, ενώ (2) το Ισραήλ παραχώροσε στην PLO τον αυτόνομο έλεγχο του παλαιστινιακού πληθυσμού στη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας

2000: Η συνεχής άρνηση του δικαιώματος των Παλαιστινίων στην εθνική κυριαρχία, τη δυνατότητα μετακίνησης, την πρόσβαση σε πηγές ύδατος και την οικονομική ανεξαρτησία, καθώς και η άρνηση του Ισραήλ να εφαρμόσει οποιαδήποτε απόφαση που συμφωνήθηκε στο Όσλο, κατέληξε σε μια δεύτερη Ιντιφάντα.

2002: Το Ισραήλ απάντησε με πόλεμο, στην προσπάθεια να συντρίψει την αντίσταση του παλαιστινιακού λαού ενάντια στην κατοχή. Αυτός ο πόλεμος είχε ως αποτέλεσμα την εκ νέου κατοχή όλων των πόλεων της Δυτικής Όχθης που είχαν επιστραφεί στους Παλαιστίνιους βάση παλαιότερων συμφωνιών με ταυτόχρονη καταστροφή της υποδομής στις πόλεις και στα χωριά της Δυτικής Όχθης. Εκατοντάδες σφαγές ενάντια σε πολίτες με την ψυχρά οργανωμένη βία όπως στην περίπτωση του καταυλισμού της Τζενίν.

Μερκουράκης Κώστας
2πρ Μαθηματικού

Από το 1967 έως και το ξέσπασμα της πρώτης Ιντιφάντα το 1987, η μουσουλμανική αδελφότητα κυριαρχούσε στο Ισλαμικό κίνημα στη Παλαιστίνη. Παρά το σημαντικό αριθμό μελών, η αδελφότητα αρνείτω να διαδραματίσει ενεργό ρόλο στην αντίσταση ενάντια στο Ισραήλ. Ο ρόλος της περιοριζόταν στη κατασκευή ναών, κτιρίων ή στην παροχή ιατρικής περίθαλψης.

Υπό την πίεση της Ιντιφάντα (λαϊκή εξέγερση) και της συνεχόμενης φυγής μελών προς την πιο ριζοσπαστική οργάνωση της Τζιχάντ, η Μουσουλμανική αδελφότητα σχημάτισε το 1988 πολιτική πτέρυγα, τη Χαμάς, ώστε να βοηθήσει στην οργάνωση της αντίστασης. Η Χαμάς συνηγορούσε υπέρ της δημιουργίας ενός Ισλάμ. Το 1992 δημιουργήθηκε και η στρατιωτική της πτέρυγα, η Αλ-Κασάμ, η οποία έχει χτυπήσει τεράστιο αριθμό ισραηλινών στόχων πραγματοποιώντας επιθέσεις αυτοκτονίας. Οι καμικάζι της Χαμάς συχνά συγκεντρώνουν το θαυμασμό των Παλαιστίνιων με την αυτοθυσία τους, αυτό όμως δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι ανοίγουν το δρόμο στη δικαίωση τους.

Τον περασμένο Ιανουάριο πραγματοποιήθηκαν, πραγματικά ελεύθερες, δημοκρατικές εκλογές με τις ευλογίες μάλιστα της διεθνούς κοινότητας. Η συμμετοχή σε αυτές ήταν τεράστια – περισσότερο από το 95% των Παλαιστίνιων ψήφισαν – και η Χαμάς με 74 έδρες έναντι 45 της Φατάχ, που αποτελούσε και τον μεγαλύτερο αντίπαλό της, ανέβηκε στην εξουσία διακόπτοντας την σαραντάχρονη ηγεμονία της Φατάχ.

Το αποτέλεσμα των εκλογών αν και παλαιότερα θα φάνταζε αδιανόητο (από τη μια η μη οργανωμένη συμμετοχή της Χαμάς στις προηγούμενες εκλογές και από την άλλη ο στραγγαλισμός των πολιτικών αντιπάλων από τη Φατάχ), τώρα θεωρείται απόλυτα φυσιολογικό. Η προηγούμενη Παλαιστινιακή Αρχή άφησε έντονα τα σημάδια της κακοδιαχείρισης, συγματοίστηκε από το διεφθαρμένο του χαρακτήρα της, ενώ δαπάνησε το 70% του κρατικού προϋπολογισμού για την οικοδόμηση μιας αστυνομοκρατούμενης Παλαιστίνης, 'κράτος-Μουχαμπάρα', στα αραβικά. Η προηγούμενη παλαιστινιακή αρχή φυλάκισε και βασάνισε – πολλές φορές και σε συνεργασία με το Ισραήλ – εκατοντάδες αγωνιστές, τόσο της Χαμάς, όσο και άλλων πολιτικών αντιπάλων. Η Χαμάς από την άλλη εκμεταλλευόμενη το πολιτικό κενό, σε σύντομο χρονικό διάστημα πραγματοποίησε πολλά από όσα ποτέ δεν έκανε η Φατάχ σχολεία, ιατρεία, επιδόματα. Παράλληλα όμως κατάφερε να βρει πόρους από άλλες ισλαμικές, φονταμενταλιστικές οργανώσεις, ώστε να ενισχύσει το ισλαμικό κίνημα στην Παλαιστίνη με ότι μπορεί να συνεπάγεται αυτό στις σχέσεις με το Ισραήλ.

Αμέσως μετά την επικράτηση της Χαμάς, το Ισραήλ ζήτησε τη μη-διεθνή αναγνώριση της νέας κυβέρνησης. Η Αμερική, την συγκαταλέγει στο μακρόσυρτο κατάλογο με τις τρομοκρατικές οργανώσεις, ενώ και οι περισσότερες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ακολουθούν κατά πόδας. Επακόλουθο όλων αυτών είναι η διακοπή, εδώ και πέντε μήνες, της οικονομικής βοήθειας προς την Παλαιστινιακή Αρχή. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν υποσχεθεί να δώσουν φέτος κάπου 250 εκατομμύρια δολάρια στα Ηνωμένα Έθνη και άλλους φορείς προς βοήθεια των Παλαιστίνιων. Επίσης η Ευρωπαϊκή Ένωση, που πέρσι χορήγησε 340 εκατομμύρια δολάρια στους Παλαιστίνιους, λέει πως δεν είναι βέβαιη για το αν θα κάνει το ίδιο και φέτος. Από τη μια έχουμε ενίσχυση της ισλαμικής κυβέρνησης, και μάλιστα σε κατεύθυνση κλιμάκωσης της κρίσης μεταξύ των δύο χωρών και από την άλλη δραματικές επιπτώσεις στην οικονομική κατάσταση της παλαιστινιακής οικονομίας. Ο τέως Πρόεδρος μάλιστα των ΗΠΑ Τζίμ Κάρτερ, είπε στον Παλαιστίνιο Πρόεδρο Μαχμούντ Αμπάς, ότι θα έπρεπε να αναμένει μια τέτοια εξέλιξη. Κατά την εκτίμη-

“Η Χαμάς σε σύντομο χρονικό διάστημα πραγματοποίησε πολλά από όσα ποτέ δεν έκανε η Φατάχ σχολεία, ιατρεία, επιδόματα.”

Χαμάς

ση του κ. Κάρτερ: «Νομικά η Ουάσιγκτον δεν μπορεί να αναγνωρίσει κυβέρνηση της Χαμάς επειδή η Χαμάς έχει επίσημα κριθεί από το Κογκρέσο και τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών ως τρομοκρατική οργάνωση. Αμφιβάλω ότι θα αλλάξει αυτή η νομοθεσία».

Οι φόβοι και οι κατηγορίες μάλλον προσχηματικοί φαντάζονται. Η Χαμάς κατέστησε το λόγο της αλλά και το πολιτικό της πρόγραμμα πολύ πιο μετριοπαθές. Τα πολιτικά κείμενα υποδηλώνουν ότι σήμερα η οργάνωση δεν είναι φονταμενταλιστική αλλά μάλλον ανήκει στο πολιτικό Ισλάμ. Όλα αυτά βέβαια φυσικό είναι να δημιουργούν εσωτερικές αντιθέσεις (το αρχηγείο της Χαμάς στη Δαμασκό όντας απομακρυσμένο από τα σύνορα με το Ισραήλ και κατεπέκταση μακριά από την καθημερινότητα-πραγματικότητα των Παλαιστίνιων που υφίστανται τις ισραηλινές επιθέσεις, ρητορεύει προκλητικά εναντίον των Ισραηλινών, κρατώντας σκληρό προφίλ σε αντίθεση με το μεγαλύτερο μέρος της ηγεσία της Χαμάς) οι οποίες συντηρούν την συνθηματολογία αλλά και την αδιάλλακτη στάση των άλλων λαών και κυρίως του Ισραήλ, απέναντι στην νεοσκληθεύσα κυβέρνηση. Όμως η Χαμάς δεν είναι μια τυπική Ισλαμιστική οργάνωση (τρανταχτό παράδειγμα είναι ο υποψήφιος χριστιανός ορθόδοξος της Χαμάς στη περιοχή της Γάζας!). Τα παραδείγματα πολλά και μάλιστα πικρά. Καταρχήν παρεκκλίνει από το καταστατικό της μιας και είναι πλέον φανερό ότι αποδέχεται έμμεσα την ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ. Σε ερώτηση μάλιστα που έγινε στον φυσικό της ηγέτη Μασαάλ για το που πρέπει να υποχωρήσει το Ισραήλ απάντησε χαρακτηριστικά. Είμαστε πρόθυμοι να συζητήσουμε μια μακρόχρονη εκχειρία αν το Ισραήλ αποχωρήσει από τη Γάζα και τη Δυτική όχθη στα σύνορα του 1967. Η ίδια άποψη απηχεί και στο συντριπτικό κομμάτι των ψηφοφόρων που εμφανίζεται στις δημοσκοπήσεις υπέρ της ειρηνικής επί-

λυσης του παλαιστινιακού ενώ δεν είναι αντίθετοι στην ύπαρξη του Ισραήλ. Επίσης η Χαμάς αρνείται τον Ισλαμικό καταστατικό χάρτη, μιλάει για ισότητα αντρών, γυναικών ενώ αποζητά μια κυβέρνηση με τη συμμετοχή της Φατάχ. Ο Μασαάλ δίλωσε πρόσφατα 'θα προκαλέσουμε τη Φατάχ να συμμετάσχει στη νέα κυβέρνηση και θα διασφαλίσουμε ότι μουσουλμάνοι, χριστιανοί, γυναίκες και άντρες θα εμπλακούν σε αυτήν'. Συνάμα η Χαμάς αρνήθηκε κατηγορηματικά της οποιαδήποτε είδους υποστήριξη της Αλ - Κάϊντα.

Η διεθνής κοινότητα αν σέβεται τις αρχές της δημοκρατίας θα πρέπει να σεβαστεί επίσης και τα αποτελέσματα των δημοκρατικών εκλογών. Οι Παλαιστίνιοι διάλεξαν την αλλαγή, καταψήφισαν τη διαφθορά και την κακή διακυβέρνηση. Αυτή τη στιγμή η Χαμάς δεν εκφράζει τίποτα άλλο πέρα από τη δυσαρέσκεια του παλαιστινιακού λαού για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης και για την μη λύση του παλαιστινιακού ζητήματος. Το τι θα εκφράσει η Χαμάς εξαρτάται από τον Παλαιστινιακό λαό και μόνο. Η διεθνής κοινότητα οφείλει να διαπραγματευτεί μαζί της. Με ποιους θα συνομιλήσει για ειρήνη - εφόσον και αν ενδιαφέρεται - εάν όχι με την εκλεγμένη ηγεσία των Παλαιστίνιων.

Κώστας Μερκουράκης

2πρ Μαθηματικού

Υ.Γ. Η ενότητα αυτή είναι αφιερωμένη στον Angelo Frammartino. Ο Angelo Frammartino, 24 ετών, φοιτητής Νομικής και Γραμματέας της Οργάνωσης των Giovani Comunisti στην περιοχή του Monterotondo (κοντά στη Ρώμη) δολοφονήθηκε στην Ιερουσαλήμ, την Πέμπτη 11 Αυγούστου 2006. Ο Angelo τις τελευταίες ημέρες της ζωής του δούλευε εθελοντικά σε κατασκίνωση στην Ιερουσαλήμ για παιδιά από την Παλαιστίνη, που διοργάνωνε το Ιταλικό Συνδικάτο CGIL. Κατά τη διάρκεια απογευματινής εξόδου στην πόλη, μαχαιρώθηκε δύο φορές στην πλάτη και μια στο λαιμό από...αγνώστους. Αποδείχθηκε ότι ήταν φανατικοί παλαιστίνιοι.

Για ένα σύγχρονο

Ενα

από τα πιο δημοφιλή επιχειρήματα όσων ήταν εκθρικό διακείμενοι στο πανεπιστημιακό κίνημα είναι ότι οι φοιτητές και οι καθηγητές που αρνούνται αυτές τις μεταρρυθμίσεις στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης διακατέχονται από μια τάση του να αρνούνται τα πάντα. Αυτό το επιχειρήμα τροφοδοτούσε αλλή και τροφοδοτούνταν από το άλλο αντιδραστικό ιδεολόγημα ότι αυτοί που αντιδρούν είναι οι τεμπέληδες καθηγητές που δεν θέλουν να αξιολογοούνται και οι ρέμπειλοι φοιτητές που βαρύνονται στα πανεπιστήμια αιωνίως, πίνουν φραπέδες και παίζουν όλη μέρα τάβλι.

Ομολογούσαν ότι υπάρχει μια κάστα από αργόσχολους που λυμαινούνται το συνδικαλιστικό χώρο τόσο στο φοιτητικό όσο και στο καθηγητικό σώμα, που αρνούνται τις μεταρρυθμίσεις χωρίς να έχουν αντιπροτάσεις και κάνουν απεργίες και καταλήψεις με στόχο να μην διαταραχτεί αυτή η ελίτ. Βέβαια ο εν λόγω προπαγανδιστικός μηχανισμός δεν μπόρεσε ποτέ στο κόπο να απαντήσει πως αυτή η αργόσχολη ελίτ κράτησε κλειστά τα πανεπιστήμια για 8 βδομάδες παίρνοντας μαζικότερες γενικές συνελεύσεις τόσο στους φοιτητές όσο και στους καθηγητές. Δεν απάντησε ποτέ πως γέμιζαν οι δρόμοι με χιλιάδες κόσμου κάθε βδομάδα.

Στον αντίποδα, η καθημερινή πραγματικότητα έδειξε και δείχνει πως οι κοινωνικές δυνάμεις που αντιστάθηκαν και σε πρώτη φάση κέρδισαν την κυβέρνηση σε αυτή τη μάχη στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν λένε ότι για το όχι, δεν υπερασπίζονται το δημόσιο πανεπιστήμιο γιατί το θέλουν όπως είναι σήμερα (άλλωστε αυτοί που προωθούν τις αντι-

δραστικές μεταρρυθμίσεις στο πανεπιστήμιο, η κυβέρνηση και η αξιωματική αντιπολίτευση, φέρουν την καθολική ευθύνη για την κατάντια του πανεπιστημίου καθώς νομοθετούν εναλλάξ από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα). Μέσα από τα όχι και τα ναι της πανεπιστημιακής κοινότητας βγαίνει μια κραυγή αγωνίας για το σήμερα και το αύριο του επιπέδου μόρφωσης των νέων και του εργασιακού μέλλοντος τους. Φαίνεται η ανάγκη για ένα πανεπιστήμιο που θα είναι παράδειγμα δημοκρατικά αυτοδιοικούμενου ιδρύματος, που θα υπηρετεί κοινωνικές και επιστημονικές ανάγκες και θα δέχεται στους κόλπους του όλους όσους επιθυμούν να λαμβάνουν τριτοβάθμια εκπαίδευση δημόσια και δωρεάν..

Όλα όσα θα αναλυθούν παρακάτω δεν είναι θέσεις στείρας άρνησης αλλά πλαίσιο προγραμματικής αντιπολίτευσης κόντρα στο αυταρχικό πανεπιστήμιο, το πανεπιστήμιο των επιχειρήσεων που προωθεί η κυβέρνηση. ΟΧΙ στην αναθεώρηση του άρθρου 16

ΟΧΙ στα μη κρατικά πανεπιστήμια όπως αυτό της εκκλησίας, ή της ΓΣΕΕ που θα βγάξει επαγγελματίες συνδικαλιστές ή του Δημάρχου Αμαρουσίου με το φίλο του habis vonos.

ΝΑΙ στην αύξηση των δαπανών για την παιδεία συμφωνά με τις κοινωνικές και επιστημονικές ανάγκες (η κυβέρνηση είχε δεσμευτεί προεκλογικά για 5% του Α.Ε.Π. ενώ 2,5 χρόνια μετά η χρηματοδότηση είναι ακόμα στο 3,54% του Α.Ε.Π.). Ισχυροποίηση του δημόσιου πανεπιστημίου.

ΟΧΙ στην αξιολόγηση των πανεπιστημίων από τον Σ.Ε.Β. την, Intrakom και την Bayer με βάση τις λογικές του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (Π.Ο.Ε.) και του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (Ο.Ο.Σ.Α.)

ΝΑΙ στις εσωτερικές δημοκρατικές διαδικασίες ελέγχου με γνώμονα τη βελτίωση του διδακτικού και ερευνητικού έργου του πανεπιστημίου. Οι διαδικασίες ελέγχου σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να σχετίζονται με την προσαρμογή του πα-

νεπιστημίου στις ανάγκες της αγοράς εργασίας και να δικαιώνουν την υποχρηματοδότηση του. Η ακαδημαϊκή κοινότητα μπορεί και πρέπει να θέσει τα κριτήρια της αξιολόγησης του επιστημονικού και διδακτικού έργου.

ΟΧΙ σε Ινστιτούτα Δια Βίου Εκπαίδευσης που θα λειτουργούν με δίδακτρα και ως χώρος κατάρτισης των απολυμένων εργαζομένων ώστε να μπορούν να μπουν πάλι στην αγορά εργασίας χωρίς βέβαιο μέλλον.

ΝΑΙ στο δικαίωμα του κάθε εργαζομένου να λαμβάνει νέα γνώση και νέα κατάρτιση με πλήρεις αποδοχές και χωρίς εργασιακή ανασφάλεια.

ΟΧΙ στο πανεπιστήμιο των manager **ΝΑΙ** σ ένα δημόσιο αυτοδιοικούμενο πανεπιστήμιο που θα διευρύνει και θα ουσιαστικοποιεί τις Ακαδημαϊκές, Ερευνητικές και Διοικητικές του λειτουργίες. Θα έχει την ευχέρεια άμεσης στελέξεως του διοικητικού και επιστημονικού του δυναμικού σύμφωνα με τις ανάγκες του.

ΝΑΙ σ ένα πανεπιστήμιο με Ενιαίο Διδακτικό Φορέα με μόνιμα και αποκλειστικής απασχόλησης μέλη.

ΟΧΙ στους εξαθλιωμένους και εξαρτημένους απασχολήσιμους του Π.Δ. 407 ή στους πολυπράγμονες καθηγητές φαντάσματα.

ΟΧΙ στον περιορισμό της φοίτησης σε v+v/2+1 χρόνια. Οι αιώνιοι φοιτητές δεν είναι τεμπέληδες, είναι άνθρωποι που η σημερινή κοινωνικοπολιτική αθλιότητα τους οδήγησε σε αδιέξοδο στο οποίο ούτε οι ίδιοι ήθελαν ποτέ να βρεθούν. Επιπλέον δεν επιβαρύνουν σε τίποτα τον προϋπολογισμό του πανεπιστημίου.

ΝΑΙ στη δυνατότητα των φοιτητών να επιλέγουν μόνοι τους το ρυθμό εντατικοποίησης των σπουδών τους αναπτύσσοντας παράλληλα και άλλες πτυχές της προσωπικότητάς τους, πράγμα που τους έχει στερηθεί στο λύκειο λόγω της εντατικοποίησης και της απόλυτης πειθαρχίας στο πρόγραμμα σπουδών.

ΚΑΙ δημοκρατικό πανεπιστήμιο

ΟΧΙ στο ένα και μοναδικό σύγγραμμα που αναπαράγει τη λογική της αποστήθισης.

ΝΑΙ στις πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες και στη δυνατότητα των φοιτητών να έχουν πρόσβαση σε πολλά συγγράμματα και δωρεάν διαδικτυακή πρόσβαση.

ΟΧΙ στη μετατροπή του λυκείου σε εξεταστικό κέντρο όχι στις εξετάσεις τύπου ρωσικά ρουλέτα .

ΝΑΙ στην ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το πανεπιστήμιο είναι υπεύθυνο να πιστοποιεί αν ακόμα και ο «χειρότερος» μαθητής στο λύκειο γνωρίζει μια επιστήμη και μπορεί να την υπηρετεί και όχι εξετάσεις τύπου multiple choice. Πανεπιστήμιο ανοικτό στη κοινωνία.

ΝΑΙ σε μια ριζοσπαστική μεταρρύθμιση της σημερινής μεταλυκειακής εκπαίδευσης με στόχο τη δημιουργία δυο κλάδων. Ο 1ος κλάδος θα περιέχει τις τεχνικές σχολές και θα στοχεύει στη κατάρτιση των τεχνιτών που σήμερα γίνεται εμπειρικά ή τελειώς ανοργάνωτα από κρατικούς ή ιδιωτικούς φορείς. Ο 2ος κλάδος θα αποτελείται από σχολές πανεπιστημιακού επιπέδου δηλαδή από σχολές που θεραπεύουν βασικούς επιστημονικούς κλάδους χωρίς κατατμήσεις των επιστημονικών αντικειμένων προσαρμοσμένες στις συγκυριακές επιταγές της αγοράς εργασίας (ρόλος ο οποίος επιτελείται σήμερα από τα ΤΕΙ κυρίως αλλά και από πολλά τμήματα Α.Ε.Ι. που ιδρύθηκαν τα τελευταία χρόνια). Η παραπάνω πρόταση μας κωδικοποιείται ως Ενιαία Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση

ΝΑΙ στην αξιοπρεπή διαβίωση φοιτητών και σπουδαστών. Ανάπτυξη των υποδομών του πανεπιστημίου (δωρεάν σίτιση-στέγαση). Κοινωνικός μισθός για κάθε νέο άνω των 18 ετών. Η παραπάνω πρόταση σταματάει την οικονομική αιμορραγία των οικογενειών να πληρώνουν τα νέα μέλη τους μέχρι τα 25. Ταυτόχρο-

να καθιστά οικονομικά και χωροταξικά αυτόνομους τους νέους ανθρώπους.

ΟΧΙ στο περιορισμό του ασύλου.

ΝΑΙ στο δικαίωμα των ανθρώπων να κινούνται ελεύθερα στη πόλη τους χωρίς να τους παρακολουθούν κάμερες, χωρίς να τους συλλαμβάνει η αστυνομία επειδή συμμετέχουν σε πορείες, χωρίς να παρακολουθούνται τα τηλέφωνα τους. Η δημοκρατία και η ελευθερία πρέπει να πάρουν ουσιαστικό περιεχόμενο και να ξεφύγουν από το επίπεδο των διακηρύξεων.

ΟΧΙ στο αναχρονιστικό υπουργείο εθνικής παιδείας και θρησκευμάτων ΥΠΕΠΘ.

ΝΑΙ στην δημιουργία υπουργείου παιδείας και έρευνας με αναδιάρθρωση αρμοδιοτήτων ανάμεσα στο μέχρι σήμερα Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και Πολιτισμού.

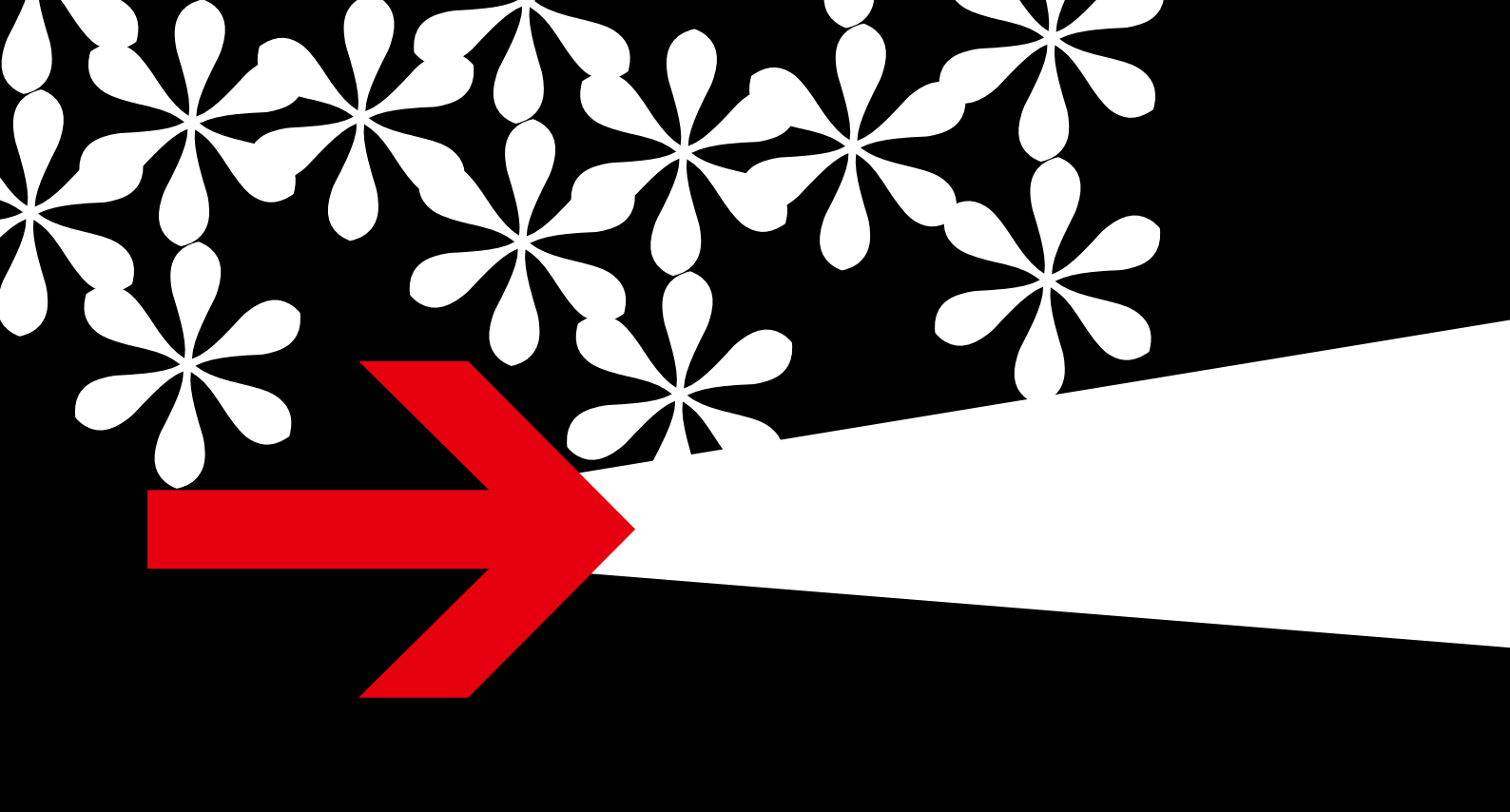
Το πανεπιστήμιο (μέσα από τις πολιτικές διεργασίες που παράγονται στο εσωτερικό του φοιτητικού κινήματος) έχει ξαναβρεί τον ιδεολογικό-πολιτισμικό του ρόλο και λόγο. Διεμβολίζει το παγωμένο

πολιτικό σκηνικό, ανατρέπει συσχετισμούς δυνάμεων, κομματικές γραμμές και ισορροπίες, παράγει ήδη βαθύτερα πολιτισμικά αποτελέσματα παράγει και πάλι ισχύ και αίγλη. Το πανεπιστήμιο θέτει ξανά δυναμικά στην ημερήσια διάταξη της κοινωνικής και πολιτικής ζωής αρχές, αξίες κι αγαθά που ο νεοφιλελευθερισμός προσπαθούσε να μας πείσει ότι έχουν πεθάνει και ότι ανήκουν σε μια άλλη εποχή. Η συλλογικότητα η αλληλεγγύη, τα δημόσια αγαθά, το άσυλο, οι ακαδημαϊκές ελευθερίες, η δημοκρατικότητα είναι εδώ και παράγουν νικηφόρα αποτελέσματα για μια ολόκληρη γενιά νέων ανθρώπων. Αυτό που ζήσαμε και ζούμε σήμερα πείθει και τον πιο σκεπτικιστή ότι χαμένοι αγώνες είναι μόνο αυτοί που δεν έχουν δοθεί.

Ένας νταής και υποκινούμενος φοιτητής

Για την μεταφορά
Κώστας Ζαχαριάδης
ΑΝ.Α.ΠΙΝΟΗ Βιολογικού

Τα χρόνια που ακολούθησαν το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο βρίσκουν μία Ευρώπη που προσπαθεί να ξανασταθεί στα πόδια της. Η Αμερική θα παίξει οικονομικά, κατά συνέπεια και ιδεολογικά, ένα σημαντικό ρόλο σε αυτήν την προσπάθεια. Η αμερικάνικη κουβιτούρα εισβάλλει στην Ευρώπη μαζικά, με το rock 'n' roll και την Coca Cola σαν τους κύριους εκφραστές της, και όπως κάθε δράση, γεννά μία αντίδραση.

Τη δεκαετία του '50 εμφανίζονται σχολές στην τέχνη -μουσική, λογοτεχνία, κινηματογράφος- που κοινό τους στοιχείο ήταν ότι επερωτούσαν τον τρόπο με τον οποίο το κάθε είδος ξεχωριστά γινόταν μέχρι τότε. Οι σχολές θα γίνουν γνωστές κάτω από την κοινή ονομασία "Νέο Κύμα". Ιδιαίτερα στη Γαλλία και συγκεκριμένα στον κινηματογράφο γεννιέται η "Nouvelle Vague", με επιρροές από τον ιταλικό Νεορεαλισμό, θέλοντας να επανεξετάσει τα κινηματογραφικά μέσα.

Βρισκόμαστε σε μια εποχή που κυριαρχεί ο αμερικανικός κινηματογράφος των μεγάλων studio του Hollywood. Η ΗΠΑ εξάλλου είχαν - και έχουν - ένα τεράστιο κοινό ώστε τα έξοδα της ταινίας υπερκαλύπτονταν στο εσωτερικό της χώρας και οι ταινίες πωλούνταν σχετικά φθηνά σε Ευρωπαίους διανομείς. Για να εκτιμήσει κανείς καλύτερα την αλλαγή που έφερε η Nouvelle Vague και την επιρροή της στον κινηματογράφο έκτοτε πρέπει να εξετάσει τον τρόπο με τον οποίο γυρίζονταν οι ταινίες στα μεγάλα κινηματογραφικά studio της Αμερικής.

Στην ουσία, οι σκηνοθέτες έλεγαν μια ιστορία για την ιστορία την ίδια, χωρίς να δίνουν σημασία σε τίποτα, αν δεν εξυπηρετούσε την πλοκή. Η χρονική και χωρική σειρά των γεγονότων έπρεπε να είναι σαφής στο θεατή. Τεχνικές όπως το σταδιακό μαύρισμα της οθόνης από τη μία σκηνή στην άλλη εξυπηρετούσαν αυτό ακριβώς το σκοπό. Η διαταραχή που προκαλείτο στη ζωή των πρωταγωνιστών κατά τη διάρκεια της ταινίας, αποκαθίστατο σχεδόν πάντα στο τέλος της (happy end).

Σκοπός των παραγωγών ήταν η ευχαρίστηση των θεατών, ώστε αυτοί να ξαναέρθουν. Θεωρούσαν, λοιπόν, ότι ο καλύτερος τρόπος να το επιτύχουν αυτό ήταν να προσφέρουν ιστορίες που δε θα προ-

βλημάτιζαν και δε θα απαιτούσαν ιδιαίτερη σκέψη. Ο κινηματογράφος με αυτή την έννοια δε συνιστούσε μορφή τέχνης αλλά βιομηχανία κέρδους και σαν τέτοια λειτουργούσε.

Στα 1951 ιδρύεται στο Παρίσι το περιοδικό Cahiers du cinema από τον Andre Bazin. Ο Bazin

θεωρείται ο πατέρας της Nouvelle Vague, καθώς με τις θεωρίες του και τις κριτικές του επηρέασε τους σκηνοθέτες της σχολής, οι οποίοι εξάλλου ήταν και φίλοι του. Στο περιοδικό, μεταξύ άλλων, συμμετείχαν οι Francois Truffaut, Jan-Luc Godard, Louis Malle, Claude Chabrol και Jacques Rivette. Βάση για τη θεωρία του κινήματος ήταν η "politique d' auteur", σε ελεύθερη μετάφραση η πολιτική του δημιουργού.

Βασισμένος στις ιδέες του Bazin, ο όρος αυτός που πρωτοεμφανίστηκε το 1954 σε ένα άρθρο του Truffaut, εννοούσε την προσωπική σφραγίδα του δημιουργού που εμφανίζεται σε κάθε έργο του και την οποία μπορούμε να παρακολουθήσουμε από ταινία σε ταινία. Δεν αποτελεί, λοιπόν, έκπληξη η απόρριψη των κλασικών αμερικάνικων και γαλλικών ταινιών και η αποθέωση σκηνοθετών όπως ο Orson Welles, ο Alfred Hitchcock και πολλών δημιουργών b-movie ταινιών.

Περνώντας από τη θεωρία στην πράξη η ομάδα του Cahiers άρχισε να φτιάχνει τις δικές της ταινίες. Άλλοτε από έλλειψη χρημάτων και άλλοτε από άποψη εισάγει πολλές καινοτομίες. Έτσι, για πρώτη φορά ταινίες γυρίζονται εκτός studio, σε εξωτερικούς χώρους ή σε σπίτια φίλων. Η φορητή, ελαφριά κάμερα που είχε στο μεταξύ εφευρεθεί βοήθησε σημαντικά σε αυτό. Παράλληλα, μεγάλες σκηνές γυρίζονται συνεχόμενα, χωρίς διακοπή, με την κάμερα να ακολουθεί τους ηθοποιούς στο χώρο. Επίσης, ποτέ πριν οι ηθοποιοί δεν είχαν "βγει" από την υπόθεση της ταινίας για να απευθυνθούν άμεσα στο κοινό. Πλέον, οι σκηνοθέτες δίνουν ξεχωριστή σημασία στα σκηνικά, το φωτισμό και τη μουσική, όχι πια σαν βοηθήματα για την ιστορία, αλλά σαν ιδιαίτερα μέρη της ταινίας. Άλλη σημαντική αλλαγή ήταν οι πρωταγωνιστές. Στις ταινίες του Hollywood υπήρχε συνήθως ένας πρωταγωνιστής, άντρας και η ταινία τον ακολουθούσε παντού, δίνοντας δευτερεύουσα σημασία στους υπόλοιπους χαρακτήρες. Τώρα, αντίθετα, τα κεντρικά πρόσωπα είναι δύο ή περισσότερα, οι χαρακτήρες περισσότεροι σύνθε-

NOUVELLE VAGUE

τοι και αντιφατικοί, με αποτέλεσμα η ιστορία να γίνεται λιγότερο ξεκάθαρη στο θεατή και να απαιτεί από αυτόν σκέψη.

Για αυτούς που ψάχνουν μία αρχή, πρώτη ταινία της Nouvelle Vague θεωρείται το *Le Beau Serge* του Claude Chabrol το 1958. Ακολουθούν τα αριστουργήματα *Les 400 Coups* του Truffaut και *A Bout De Souffle* του Godard.

Η σχολή - ο όρος είναι λίγο αδόκιμος μια και οι εκφραστές της ποτέ δεν οργανώθηκαν επίσημα ως τέτοια - συνεχίζει να δημιουργεί ταινίες μέχρι το 1973, αν και τη μεγάλη της ακμή τη γνώρισε από 1958 έως και το 1964.

Σπουδαιότερος εκφραστής της Nouvelle Vague πρέπει να θεωρηθεί ο Jan-Luc Godard, αφού απέκτησε τους πιο ένθερμους οπαδούς αλλά και αντιπάλους. Κατηγορήθηκε ως επιτηδευμένος, εγωκεντρικός και υπερφίαλος, η άλλη όμως πλευρά υποστηρίζει ότι είναι ένας από τους σημαντικότερους δημιουργούς που επηρέασε όσο λίγοι την πορεία του κινηματογράφου. Πράγματι, το *A bout de souffle* αποτελεί τομή για την κινηματογραφική ιστορία.

Πρόκειται για την ιστορία ενός Γάλλου τυχοδιώκτη, του Michel, που αν και η αστυνομία τον κυνηγά σε όλη την ταινία, αυτός δεν προσπαθεί να ξεμπλέξει, παρά τον παρακολουθούμε να πολιορκεί μία αμερικανίδα φοιτήτρια την Patricia. Οι μεγάλες συζητήσεις που έχουν οι δυο τους, καθώς και άλλες σκηνές της ταινίας δεν προωθούν καθόλου την πλοκή, πράγμα πρωτόγνωρο για τους θεατές τότε. Οι γνώσεις σε εμάς αναφορές, από σκηνοθέτες όπως ο Quentin Tarantino, σε άλλες ταινίες ή κινηματογραφικά στυλ κάνουν εδώ την πρώτη τους εμφάνιση. Ο Godard παράλληλα θεωρείται και ο πιο πολιτικός από τους σκηνοθέτες της Nouvelle Vague. Η μαρξιστική του τοποθέτηση φαίνεται σε ταινίες όπως *La Chinoise*, *Pierrot le fou*, *Week End* και *Une femme mariee*. Σε όλες του τις ταινίες υπάρχει κριτική στον καταναλωτισμό της αστικής τάξης, στο κυνήγι των υλικών αγαθών στην καθημερινή ζωή και στην απομόνωση του ανθρώπου.

Οι δημιουργοί της Nouvelle Vague επηρέασαν σκηνοθέτες όπως ο Quentin Tarantino, ο Brian de Palma, ο Wes Anderson και ο Martin Scorsese. Σήμερα, μπορεί να τη συνδέσει κανείς με τον πειραματικό και τον ανεξάρτητο κινηματογράφο. Τα μεγάλα studio συνεχίζουν με τις "έτοιμες για κατανάλωση" ταινίες τους, ταυτίζοντας την ευ-

χαρίστηση του θεατή με την παθητικότητα του. Όχι πως όλες οι ταινίες πρέπει να είναι "βαθιές" και με νόημα, αλλά... πιάσε το pop corn, την Coca-Cola και...σος, αρχίζει....

Βουγιουκλάκη Ελένη
Φάσμα Φυσικού

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΚΑΡΤΕΣ & ΑΦΙΣΕΣ
Θεμιστοκλέους 53, Αθήνα * Τηλ.: 210 3300140
www.cinestore.gr * email: info@cinestore.gr

© 1974 Stanley Kubrick. All Rights Reserved. The Godfather Part II is a trademark of Stanley Kubrick. The Godfather Part II is a registered trademark of Stanley Kubrick. The Godfather Part II is a registered trademark of Stanley Kubrick. The Godfather Part II is a registered trademark of Stanley Kubrick.

Ας είναι καλά η Αμερική (ή αλλιώς God Bless America)

Είστε, ο αντιαμερικανισμός είναι πολύ εύκολο πράγμα. Και πολύ βολικό. Ξεμπερδεύεις μια και έξω με τις κοινωνικές σου ευαισθησίες, διαολοστέλνοντας από τον καναπέ σου την ContoliSSa Reich και τα κακά -τύπου Μπούς Τζούνιορ- χαζοαμερικανάκια. Και μετά ο ξύπνιος Έλληνας περνά την υπόλοιπη μέρα του μπροστά στο χαζοκούτι πίνοντας κόκα. Μπράβο! Εν τω μεταξύ τα αεροπλανάκια περνάνε από Σούδα και πάνε και ρίχνουν βόμβες σε κεφάλια αθών παιδιών.

Όμως αυτά είναι μόνον η μια όψη της Αμερικής. Υπάρχει και η άλλη Αμερική. Αυτή που σκέφτεται. Αυτή που αντιτίθεται. Αυτή που διεκδικεί. Αυτή που γέννησε τους εργατικούς αγώνες του Σικάγο, της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Των εκατομμυρίων μεταναστών που στη φρενιτή πρωτομαγιά έκαναν ένα τεράστιο μπουκοτάζ στην αμερικάνικη οικονομία, απεργώντας από τις δουλειές τους, μην πηγαίνοντας για ψώνια και για σχολείο. Έδωσαν ένα χτύπημα στους businessmen αλλά και στο ρατσισμό των πλιθίων (ο ρατσισμός πάντα των πλιθίων είναι) και έδειξαν πόσο αναγκαίοι αλλά και δυνατοί είναι, διεκδικώντας νομιμοποίηση και ισότιμη μεταχείριση.

Αλλά ξεκινήσαμε υποτίθεται για βιβλιοπροτάσεις. Αν θέλετε να πάρετε λοιπόν, μια γεύση αυτής της άλλης Αμερικής που σκέφτεται, που είναι πρωτοπόρα στην διανοήση, την επιστήμη και την αμφισβήτηση έχουμε να προτείνουμε τρία πολύ όμορφα βιβλία, τριών Αμερικάνων συγγραφέων ανάμεσα στα πολλά που ξεχωρίζουν.

Η διαλογή είναι προφανώς προσωπικού γούστου αλλά και οι συγγραφείς όπως και τα συγκεκριμένα έργα τους είναι ευρέως και διεθνώς αναγνωρισμένα.

F.Scott.Fitzgerald, The Great Gatsby (ο Μεγάλος Γκάτσμπυ) 1925

Πρόκειται για το αριστούργημα του Ιρλανδο-Αμερικανού F.Scott Fitzgerald (1896-1940). Θεωρείται αντιπροσωπευτικό έργο γύρω από την Jazz Age (1920-1930) δηλαδή την εποχή του μεσοπολέμου στις ΗΠΑ, μια εποχή υπερβολής, «έκλυσης των ηθών» ίσως ως απάντηση στον τρόπο του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου και της ποτοαπαγόρευσης. Είναι η εποχή που μέσα από το λαθρεμπόριο και άλλες παράνομες δραστηριότητες εμφανίζεται μια νέα ανερχόμενη τάξη. Ο κεντρικός ήρωας, Jay Gatsby γεννημένος στις Δυτικές Πολιτείες, είναι τυπικό δείγμα αναζήτησης του περιβόητου αμερικάνικου ονείρου. Τυπικό; Καθόλου. Η αξία της λογοτεχνίας είναι ακριβώς ότι μπαίνει πιο βαθιά στη ζωή πλάθοντας χαρακτήρες με αντιθέσεις και περιγράφοντας καταστάσεις που είναι μαζί τυπικές αλλά και εξαιρετικές! Και ο μάγος Fitzgerald ακροβατεί εδώ σε ένα ημιαυτοβιογραφικό μυθιστόρημα όπου ο αφηγητής και πρόσωπο της ιστορίας (Nick Caraway) και ο Gatsby μπορούν να θεωρηθούν και ως οι δύο

προσωπικότητες του ίδιου του συγγραφέα η συνειδητή και η παρορμητική. Ο Fitzgerald έζησε ο ίδιος το αμερικάνικο όνειρο και την καταστροφή του. Όπως λέει: I speak with the authority of my failure (Μιλώ στο όνομα της αποτυχίας μου). Ίσως το βιβλίο να είναι ένα έπος του αμερικάνικου ονείρου, της ελπίδας και της καταστροφής. Ίσως να είναι και ένα έπος για την Αμερική που (όπως κλείνει ο Fitzgerald) αξίζει το σεβασμό μας ή ίσως και το θαυμασμό μας και για τις ελπίδες που πυροδοτöse αλλά και για τις συμφορές που επέσυρε. Ακόμα και σήμερα η Αμερική (όλη η Αμερική, Βόρεια και Νότια) είναι ένα εργαστήριο ελπίδας, νέων αγώνων και αλληλεγγύης όσο και ένα εργοστάσιο πολέμων. Αξίζει τουλάχιστον την προσοχή μας.

J.D.Salinger, The Catcher in the Rye (ο Φύλλακας στη σάικαλη) 1951

Φοβερό βιβλίο! Με απίστευτη γλώσσα, τελείως προφορική, ρέουσα και νεανική, ο μυθιστοριογράφος Salinger (1919) αποτυπώνει (ή καλύτερα ζωγραφίζει) τον κόσμο μέσα από τα μάτια ενός 17χρονου εφήβου. Ο Salinger αντιπαθεί σφόδρα τη δημοσιότητα (έδωσε την πρώτη του συνέντευξη το 1974) και με το ζόρι οι εκδότες του τον πείθουν να βγάλει κάτι, ενώ λίγα είναι γνωστά για την προσωπική του ζωή. Αυτό το βιβλίο όμως θεωρείται ότι έχει αυτοβιογραφικά στοιχεία αφού ο συγγραφέας όπως και ο νεαρός Χόλντιν έχουν προβλήματα στην «ενσωμάτωση» στο εκπαιδευτικό σύστημα. Μια φρέσκια ματιά στην διεφθαρμένη («κάλπικη», όπως θα την έλεγε ο Salinger) αμερικάνικη κοινωνία. Ένα βιβλίο με πολλές πτυχές και αναζητήσεις, ένα βιβλίο καταγυστικής κριτικής που δεν αφήνει τίποτα όρθιο. Ένα βιβλίο που διαβάζεται μονορούφι και σου αφήνει αυτή τη γλυκόπικρη γεύση της σάικαλης στο στόμα, στην καρδιά και στο νου.

Richard Lewontin, Δεν είναι απαραίτητα έτσι. 2001. Το όνειρο του ανθρώπινου γονιδιώματος και άλλες πλάνες

Μέχρι τώρα μιλήσαμε για λογοτέχνες. Και όποιοι νομίζουν ότι σαν επιστήμονες δεν χρειάζομαστε τη λογοτεχνία, κακό του κεφαλιού του. Να, για παράδειγμα ο αναγνωρισμένος καθηγητής βιολογίας (γενετικής) του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, Richard Lewontin (1929, Νέα Υόρκη) αρχίζει το βιβλίο του με ένα απόσπασμα από τον Όλιβερ Τουϊστ. Και σχολιάζει με γλαφυρό τρόπο την αντίληψη του συγγραφέα (Ντίκενς) ότι η αριστοκρατική φύση, εμφάνιση, και κοινωνική συμπεριφορά του ορφανού Όλιβερ σε σχέση με τα άλλα παιδιά που ζούσαν στις ίδιες άθλιες συνθήκες στο ορφανοτροφείο οφείλεται λείη στην αριστοκρατική καταγωγή του. Πρόκειται για ευρέως διαδεδομένη άποψη στους κόλπους των επιστημόνων αλλά και των απλών ανθρώπων (απλά η παλιά ρήση «το έχει στο αίμα του» έχει αντικατασταθεί από «το έχει στο DNA του»). Το βιβλίο απαντά ένα προς ένα τα επιχειρήματα του λεγόμενου Κοινωνικού Δαρβινισμού ή Νεοδαρβινισμού ή Βιολογικού Ντετερμινισμού και Αναγωγισμού. Ένα βιβλίο που μας ταξιδεύει στον περίπλοκο κόσμο της Γενετικής και της Βιολογίας. Ένα βιβλίο που πάνω από όλα χτυπά την αντίληψη ότι μέσα στους κόλπους της επιστήμης δεν υπάρχουν αντιθέσεις και μάχες αλλά μόνο η ωραία τεχνοκρατική αντικειμενική γνώση. Ε, λοιπόν δεν είναι απαραίτητα έτσι. Στους κόλπους της επιστημονικής κοινότητας υπάρχουν πάντα μεγάλες διαφωνίες που άπτονται και κοινωνικών ζητημάτων και πολλές φορές γίνονται και μεγάλες απάτες (ακόμα και με αλλοιώσεις «πειραματικών δεδομένων») όπως αναδεικνύει ο Lewontin. Η δομή του βιβλίου χωρίζεται σε κεφάλαια που περιλαμβάνουν όλα τα καυτά θέματα της σύγχρονης Βιολογίας (από τα IQ tests μέχρι τα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα και την κλωνοποίηση) όπου ο Lewontin σχολιάζει άρθρα, βιβλία και δημοσιεύσεις διαφόρων ερευνητών παραθέτει όμως και απαντήσεις τους καθώς και δικιά του ανταπάντηση. Έτσι βλέπουμε να εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας ένας πλούσιος διάλογος (ή καλύτερα ανταλλαγή πυρών) που δείχνει ότι η επιστήμη κάθε άλλο παρά πεθαμένη και στείρα γνώση είναι. Ε, ναι λοιπόν στην καρδιά του Αμερικάνικου εκπαιδευτικού συστήματος στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ η μάχη είναι ανοιχτή. Μπορεί κάποιος να είναι ισχυρότερος προς το παρόν, αλλά οι φωνές αμφισβήτησης όλο και δυναμώνουν.

Κάτι κουνιέται στην καρδιά του κήτους, στην καρδιά της Αμερικής. Κάτι κουνιέται και στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο. Ας ελπίσουμε αυτό που κουνιέται να είναι η ίδια η καρδιά. Κι ας φροντίσουμε εμείς για αυτό!

Μπρούζος Γιάννης
Φάσμα Φυσικού

Lunático / Gotan Project

Οι Gotan Project επιτέλεσαν επέστρεψαν δισκογραφικά. Μετά το ντεμπούτο τους άλμπουμ που ξεχώρισε το 2001, παντρεύοντας την tango με την ηλεκτρονική μουσική και έπειτα από την εμφάνιση διαφόρων μιμπόν τους σε Ευρώπη και Α. Αμερική κυκλοφορούν το Lunático. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μια τολμηρή φυσική συνέχεια του "Revancha del Tango", αφού το συγκρότημα εμφανίζεται περισσότερο κοντά στις ρίζες της μουσικής του. Οι trip-hop πιναελίες είναι πιο ανχές και οι tango ρυθμοί κάνουν ακόμη πιο αισθητή τη παρουσία τους αυτή τη φορά.

Τα υπέροχα φωνητικά της Καταλανής Cristina Vilallonga ταξιδεύουν τον ακροατή σε ένα δρόμο που ενώνει παλιό και νέο. Όπως λένε και οι ίδιοι οι G.P. η μουσική τους είναι σαν ένα ανακαινισμένο κτίριο με μεγάλο παρελθόν, που διηγείται πολλές ιστορίες χρόνων. Αφρεθείτε στη γοητεία τους.

INCLUDEPICTURE "GP.jpg" *
MERGEFORMAT
Versions / Thievery Corporation

Ένα χρόνο μετά τη κυκλοφορία του "The Cosmic game", ενός δίσκου που έκανε ιδιαίτερη αίσθηση με συμμετοχές τύπου David Byrne, Flaming Lips και άλλων σπουδαίων, το δίδυμο των T.C. επιστρέφει. Το αποτέλεσμα είναι μια πολύ όμορφη συλλογή με αυτό που ξέρουν να κάνουν καλύτερα από το καθένα, remixes. Τα κομμάτια που επέλεξαν κουβαλούν τη δική τους ιστορία και δεν έχουν κοινό στίγμα. Η ομογενοποίηση τους έρχεται μέσα από τις δημιουργικές ιδέες και την καλλιτεχνική παρέμβαση των παραγωγών/ DJs Ρόμπ Γκάρζα και Έρικ Χίλτον που καταφέρνουν να ενσωματώσουν τον εαυτό τους στο αξιόλογο πρωτότυπο υλικό. Με το μουσικό τους υπόβαθρο στραμμένο σε dub, trip-hop δρόμους αφήνουν για λίγο τους έντονα πολιτικοποιημένους και γεμάτους ειρωνεία στίχους τους (βλ. "The richest man in Babylon") και κινούνται σε πιο χαλαρούς τζαζ - ελέκτρο ρυθμούς. Ξεχωρίσαμε το "this is not a love song" από τους Nouvelle

Vague, το "dirty little secret" της Sarah McLachlan και το υπέροχο "strange days" των Doors. Στο δίσκο τέλος περιλαμβάνονται και δυο παλιότερες συνθέσεις των T.C., με την Sister Nancy στα φωνητικά, σε μια πιο reggae κατεύθυνση.

INCLUDEPICTURE "TC.jpg" *
MERGEFORMAT
Transformations/ Μάνος Χατζιδάκις - Κ.Βήτα

Ήταν αρχές της δεκαετίας του '90, όταν ένα ντουέτο με έμφαση στους χαλαρούς ηλεκτρονικούς ρυθμούς που συνόδευαν τον παρεμβατικό και έντονα συναισθηματικό τους λόγο, έκανε τα πρώτα του βήματα. Το όνομα αυτών, Στέρεο Νόβα. Τα χρόνια κύλησαν δημιουργικά, οι πορείες χωρίστηκαν και ο Κ.Βήτα εμφανίστηκε

στη μεσοπολίτικη μουσική, ο οποίος ενσωματώνοντας περισσότερο λυρικό και ήπιες ηλεκτρορεαλιστικές τάσεις στις μουσικές του. Σε αυτή τη κατεύθυνση το 2003 κάνει μια "βέβηλη" διασκευή σε τραγούδια του Μ.Χ. που δίχασε χατζιδάκιους και μη. Με θράσος αλλά και διακριτικό σεβασμό, ποιητική γραφή και υπευθυνότητα στη διαχείριση ενός τόσο σημαντικού υλικού μεταμορφώνει κλασικά τραγούδια του μεγάλου δημιουργού όπως "χάρπνο το φεγγαράκι", "κάθε τρελό παιδί", "love her", "αθανασία" κ.α. Η φωνή της Φλέβης Νταντωνάκη μπαίνει απ' το ανοιχτό παράθυρο, η Δ.Γαλάνη και η Ε.Πασπαλά κάθονται δίπλα στο Ρωμανό και τη Β.Ταγκούλη. Ο

Κωνσταντίνος Βήτα δίνει τη πιο καλλιτεχνική "κλωστή" που έγινε ποτέ σε τραγούδια του Χατζιδάκι στέλνοντας τα, με το δικό του τρόπο, για πάντα στο διάστημα.

INCLUDEPICTURE
"seir-manos-kvita.jpg" *
MERGEFORMAT
Η βροχή από κάτω / Θανάσης Παπακωνσταντίνου

Ο τελευταίος δίσκος του του Θ.Π. πέρα για πέρα αντιραδιοφωνικός, με τα σημερινά δεδομένα τουλάχιστον, περιέχει 13 τραγούδια και ένα ρεμίζ. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Είναι μια αληθινή υπέρβαση. Ο δημιουργός βάζει τα πράγματα στη θέση του; Αποφορτίζεται από την πίεση της αναγωγής του σε πρωτοπόρο μιας άκρως δημιουργικής σκηνής μέσα στη δύσκολη ελληνική πραγματικότητα των ημερών μας; Ποιος ξέρει, μάλλον ο Παπακωνσταντίνου μακριά από στερεότυπα και κανόνες κάνει μια βαθιά βουτιά στον εαυτό του εξερευνώντας το τυχαίο και το παράδοξο, κλείνοντας παράλληλα το μάτι στο Φερνάντο Πεσόα. Πέρα από τρία τραγούδια με δομή, που ξεχωρίζουν, ο ακροατής θα βρει λούπες και πεπραγμένα πνοχρώματα από τον ίδιο το Θ.Π., θέματα από θεατρικές παραστάσεις αλλά και από τη ταινία "Ο Βασιλιάς" του Γραμματικού, (έγχορδα Ν.Βελιώτης), τζουρά, κιθάρες, πνευστά (Π.Στίκος), θιβετανά πάτα και άλλα ενδιαφέροντα. Οι στίχοι είναι φυσικά του ίδιου και συνυπάρχουν με τη ποίηση του Νίκου Καρούζου (μάλιστα ακούγεται και η φωνή του) καθώς και με κάποια πολύ δυνατά λόγια του F.G. Lorca. Η συμβολή του Κ.θεοδώρου στην ενορχήστρωση είναι καθοριστική. Πολύ καλό το artwork που επιμελήθηκε η Μ.Φριτζήλα, η οποία συμμετέχει και στο δίσκο.

Από την αρχή ως το τέλος του μια πρόκληση. Ο πιο προσωπικός δίσκος του Θανάση Παπακωνσταντίνου ως τώρα.

Άγγελος Αγγελίδης
Φάσμα Φυσικού

Παύλος Σαμαρής:
1917-1948, η γενιά
Από τον εμφύλιο στην ελευθερία

Κ. Σαμαρής, Α. Βλάχος,
Α. Παυλίδης:
"Μεσοπολεμική", η
ιστορία ενός γένους

Σταύρος Αγγελίδης:
Ποιήματα ο Αγγελίδης

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ εκδόσεις - βιβλιοπωλείο
Γμμ. Μπενάκη 43 - ΤΗΛ 3307340

ΛΑΜΠΡΟΣ ΝΟΥΚΑΣ

ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΓΡ.ΚΟΥΣΙΔΟΥ 68- ΖΩΓΡΑΦΟΥ, τηλ: 210 7798096
(50Μ. ΑΠΟ ΤΕΡΜΑ ΔΕΩΦΟΡΕΙΟΥ 608)

- ✓ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΜΕ 0,035€
- ✓ ΕΙΧΡΩΜΑ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΑ- ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ 0,30€
- ✓ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΟΛΛΑΠΛΑ ΕΩΣ 50%

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΕΣ ΑΠΟ 1,00€

ΔΙΚΤΥΛΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ ΑΠΟ 1,50€

ΑΠΟΣΤΟΛΗ-ΛΗΨΗ FAX

68

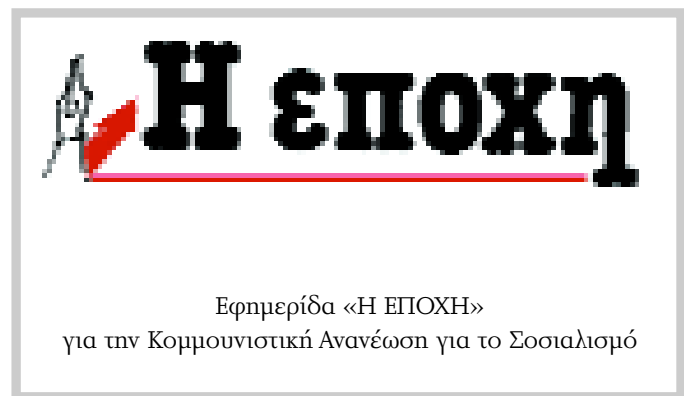
ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
(CD-ΔΙΣΚΕΤΑ-FLASH)
ΑΠΟ 0,035€

ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ/ΦΥΣΙΚΟΥ/ΧΗΜΙΚΟΥ
ΑΝΑΘΕΣΗ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
ΚΑΘΕ ΒΕΛΗΜΗΝΟ

ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΜΑΖΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
ΣΧΟΛΩΝ ΑΠΟ 0,02€

ΕΣΤΙΣ ΕΧΕΤΕ ΒΡΕΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ??????

“ΓΡΑΜΜΙΚΟΝ”

COPY CENTERS

ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΑ & ΕΓΧΡΩΜΑ ΨΗΦΙΑΚΑ ΑΝΤ/ΞΑ Α4-Α3
ΣΧΕΔΙΑ-ΧΑΡΤΕΣ-POSTER-ΑΦΙΣΣΕΣ
ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
SCANNING-PLOTTING ΑΠΟ Α4 εώς Α0
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΕΣ (ΣΠΙΡΑΛ-ΘΕΡΜΙΚΟ-ΚΟΛΛΗΤΟ ΤΥΠΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ)

- 1ο: ΠΑΝ/ΛΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ (Σχολή Θετικών Επιστημών)
τηλ. & fax: 210 7274519
- 2ο: Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών τηλ. & fax: 210 7277882
- 3ο: ΠΟΛΥΤΕΧ/ΛΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ τηλ. 210 7779649
- 4ο: Ηρώων Πολυτεχνείου 72-Ζωγραφού τηλ. 210 7786771
- 5ο: Τζώρτζ 34 & Στουρνάρη τηλ. 210 3802376

e-mail : grammatikon3@yahoo.gr

Όταν η αθλητική
δράση πλησιάζει στο
αποκορύφωμά της

ΕΣΥ

Θα παραμείνεις

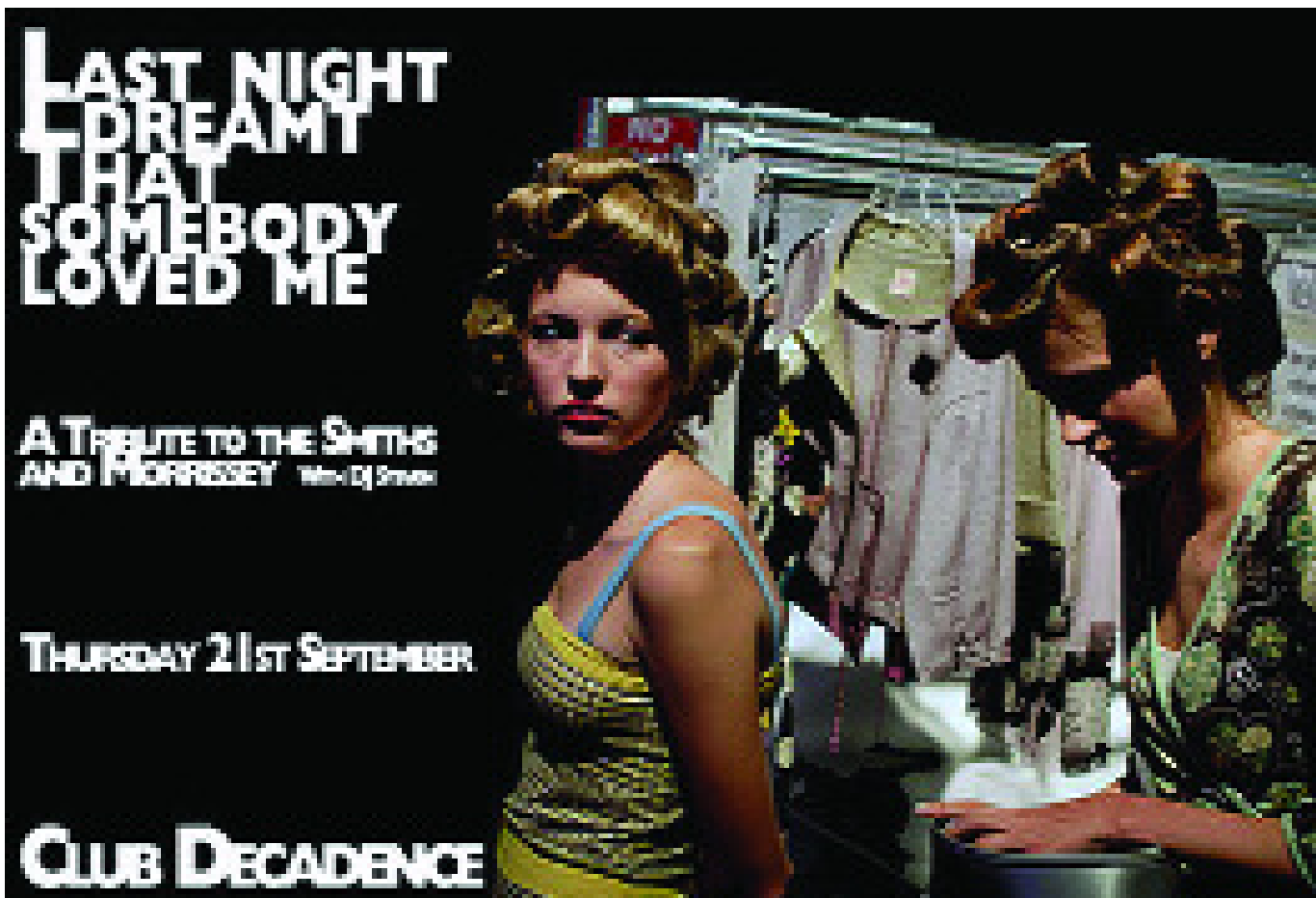
ΑΠΛΟΣ
ΘΕΑΤΗΣ;

ΣΥΝΤΟΝΙΣΟΥ

οιδικός **94.6** για να αναλάβεις

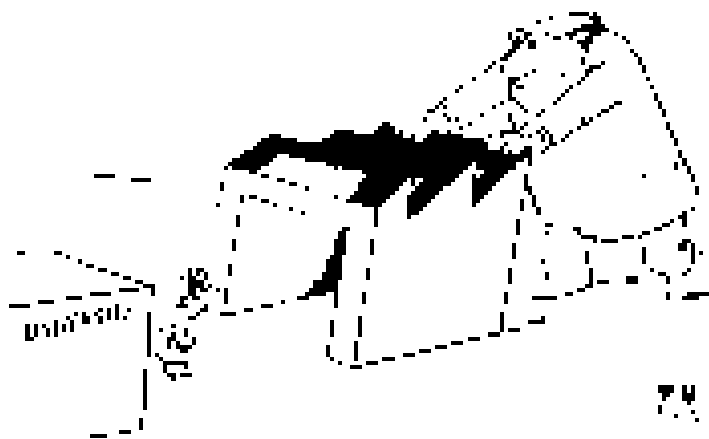
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΡΟΛΟ

SuperSPORT FM
94,6

Επικοινωνήστε
με το περιοδικό **εξευωνύμων**

ex_euonymon@yahoogroups.com • Ex_euonymon@yahoo.gr

ΔΙΚΤΥΟ
ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΠΙΣΤΩΤΙΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΦΑΣΜΑ ΦΥΣΙΚΟΥ
2^ηπρ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΑΝΑΠΝΟΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΔΙΚΤΥΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΔΙΚΤΥΟ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

Με τη συχνότητα κομπλόρεις τους...σίγουρους;

Επιπόρευς, ένα μυθώρενο καθώς κέρσινο!

Εμείς από τις υπέρους, εξαγξώμενα και σούς προαμής, κούφιός και
ταυθόσης συμπαθόνους και σιπιδούδη τι γρησής μας! Επι μυθώρενο
βηστέρν, αυτνι γρά και μόνιγους, επί βελί τθίσιν υπτινθ μσις, γράνι
θδωκώρετα, αί κού και τά θυμύλιτα, αί ποθώρετα,
Ήκερ οι επί κέρσινα κλέγγει και υπθίνα κθίνα κού κού κού κού,
Πυρρυνά κού κού, τπ κέρσινα, τπ κέρσινα, τπ κέρσινα, τπ κέρσινα
κέρσινα κέρσινα... σπκ κέρσινα!

105.5 FM

στο κόκκινο

"από, ο γρήνος είναι... γρώμα!"